

LYŠKÁNORA 75

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Traven 1077

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Archimův testament * Vážený pane starosto... * Recepty z celého světa *

* Frivaé - první část *

Motto tohoto čísla

„...Toho se zúčastním pouze za dvou podmínek.
Moje náhlé pomatení smyslu a těžká akutní otrava
alkoholem...“

Bolbuch

Archimův testament

Sepsal Targes Zelgarad roku 1076

Na sklonku svého, veskrze zajímavého, života, rozhodl jsem se sepsat jak jsem se stal šlechticem, pro paměť svých potomků, aby se nezapomělo na minulost našeho slavného rodu. Hodlám tímto také napravit trestuhodnou nevšímavost k vlastní historii a historii Gwendarronu, kterou jsem trpěl do doby než přišel onen dopis zvoucí k návštěvě do kolébky našeho rodu.

Ano ten dopis. Tím to všechno začalo.

Tajemný a záhadný, zvoucí, slibující trochu vzruchu v mém pohodlném životě úspěšného obchodníka. Moje žena mě zrazovala slovy, že od svého otce jsem nikdy nic nedostal, krom výčitek a kázání o zlatém dně řemesla a že o to hůř to bude s pradědečkem. Oba synové by mě na mé cestě naopak rádi doprovodili, ale těch jsem potřeboval pro řízení obchodu po Gwendarronu.

Se svými syny jsem měl dobrý vztah, alespoň doufám, že mezi námi nezbylo nějakých křivd jako mezi mnou a mým otcem. Otec mě v mládí nutil do řemesla v jeho provaznické dílně. Tvrdil, že vyrábět věci, jež dobře slouží ostatním lidem je úctyhodné. Naopak opovrhoval pouhým kupčením a handlováním. A tak vyráběl své provazy

s láskou a pro ostatní asi nezbylo. Ve stáru dílnu prodal a později odešel ze svého šedého života v němž nic nedokázal krom toho, že odešel z rodného kraje do královského města.

I já jsem si připadal na počátku roku 1062 trochu šedivý, nikoliv barvou kůže. To bude důvod, proč jsem se nechal dopisem zlákat. Nedbal jsem opatnických rad své milé ženy Norwici, ani horlivých a bláznivých nápadů svých synů a postupoval jsem rozvážně jako celý život. Ani v této chvíli dobrodružství jsem nezapřel svého obchodního ducha a snažil jsem se vyhledat radu v branži jež jsem neznal a tím omezit rizika.

A riziko v sobě tato výprava měla, už od první chvíle, kdy jsem si podivný dopis přečetl. Podle posla z juristické společnosti Bromadin a synové, tento list ležel 62 let u nich. Za jakých okolností se tam dostal samozřejmě nevěděl. Zde je opis dopisu jenž stál na začátku cesty:

*Moje milé dítě, můj potomku,
ne nelekejte se, nepiši vám ze záhrobí, i
když kdo ví??*

Doufám, že tento dopis se k tobě jednoho dne dostane. Tvoji otcové nebo dědové mne neměli příliš v lásce a tak jsem byl nucen žít mimo královský dvůr, pomlouván vašimi předky. Nevím jaký je tento rok, či si na mne pamatuješ nebo nikoliv, kolik o mně víš, chováš-li ke mně nenávisť nebo cit opačný, proto nemohu být stručný.

Snad je ti známo, že mne můj nejstarší syn vyhnal z mého rodiště a sám jej obsadil. Naštěstí můj druhorozený se mne zastal a uvítal mne na jeho hradku, kde, jak se zdá jsem dožil, snad šťastně. Ale je to místo pro mě nehostině a nepřijemné a nepřeji si zde spočinout na věčnost. Proto tě prosím abys vyzvednul moje pozůstatky, jež by měly být uloženy v hradní kryptě a převezl je tam, kde břeh omývá moře a kde je dostatek slunce.

Nejlépe na můj rodný hrad, ale to po tobě nemohu chtít, neboť nevím jaké vztahy vládnu v naší rodině.

Vím, že to pro mě neuděláš jen z úcty k předkům zvláště pak nemáš-li o mně žádných zpráv. Ale jedno se dozvíš určitě. Byl jsem bohatý, velmi bohatý, jen se poptej svého otce, určitě ti bude ještě dnes říkat Archim Krkoun. A bude mít pravdu, neshromáždil jsem své poklady aby je podělily synové co mne vyženou. Mé poklady dostane potomek poslušný, nelitující námahy pro mne starého kmeta. Už se jistě ptáš kde zlato je, dozvíš se jistě kde leží. Ale zapřísahám tě, pohřby mě tam kde si přeji, i kdyby to nebylo na mém panství, ale ať je tam slunko a vzduch. Jestliže mě uposlechněš honosný pohřeb na krásném místě bude jen nepatrnou položkou tvého bohatství.

Nuž tedy k oněm penězům. Nechal jsem se pohřbít s koženým pouzdem v němž jsou spisy nutné k rozluštění nápisů na mé rakvi. Obě dohromady dá ti dostatek informací k nalezení mé pozůstalosti a uvidíš sám, že vskutku není malá. Á propoš, vezmeš-li mi rakev, kterou budeš potřebovat, neboť nápis jsou uvnitř pod černým sukem, ulož mne do jiné, nejlépe malované ptáky a mraky.

Tedy hodně štěstí,

Tvůj bohatý dědeček Archim „Krkoun“

Zelgarad

PS: Nějak sem pozapomněl, říci kdeže to jsem pohřben. Hrad mého druhorozeného Markvarta Zelgarada, se jmenuje Svorgarad a leží Dostal jsi-li tento dopis do rukou a jsi na Svorgaradu, máš to nejlehčí, ale dopis se ti dostal do rukou asi jakožto poslednímu.

A na toto jsem ještě zapoměl. Tento dopis dostali všichni mí potomci, tak hodně štěstí a zábavy.

Spojil jsem se se svým obchodním partnerem Glenalem Ruanem, jenž v mládí patřil k sortě lidí nazývaných prostě dobrodruhové. Ve zralém věku se usadil, asi i na nátlak své ženy Penelin (jež se mi jevila vždycky trošku tajemnou), založil obchod, později též rodinu. Já rodinu i obchod měl, tak jsem vstoupil na novou cestu, neznámou a vzrušující.

Glenal mi poradil vyhledat družinu (družina jest uskupením několika dobrodruhů) z obce Liscannor s níž se někdy kolem roku 1032 setkal. Glenal mě varoval, že tomu je téměř 30 let a jméno, jež jsem si zapsal, se vzhledem k povaze dobrodruhova řemesla, budou spíše honosit náhrobky než žijící lidé. Nicméně vzhledem k tomu, že družina sídlila v obci již poměrně dlouho, je

pravděpodobné, že v obci budou žít pokračovatelé. Také skutečnost, že dobrodruzi vlastní několik domů, napovídá, že nepůjde o žádné potulné žoldáky nebo dokonce lapky. S kamenným domem, se špatně opouští království.

Glenal stejně nikoho jiného neznal, takže jsem Liscannor zvolil za cíl prvního kroku na své cestě.

Liscannor jsem navštívil 17.3.1062. Obec na mne zapůsobila dobrým dojmem. Jediný rozdíl od okolních vesnic byl, že okolní plochy nebyly obdělány ani jinak obhospodařovány. A zcela chyběly statky nebo dobytek. Hospoda ale nechyběla. Nesla jméno jakéhosi bájeného zvířete, jež bylo vyobrazeno na oprýskaném štítě.

Taktéž družina na mě zapůsobila lépe, než různá lidé, které jsem musel najímat na ochranu obchodních vozů.

Jen pro pořádek uvádím jejich jména. Snad mi paměť slouží dobře. Byli mezi nimi lidé méně důvěryhodní. Jedním byl Zarzan Světloplach, snad půlelf, pichlavých očí a druhým Klabzej Myšilov, jež by se snadno dal splést s bláznivým vykladačem nebýt výzbroje. Sebejistým dojmem na mne působil Gerlod Moskyt, snad starosta této obce a podle jeho slov Gwendarronský voják. Rozhodně důvěryhodná osoba. Dalším členem byl Dolwen, prý Mukuřan, barbar divokého vzezření. Třpslík Heft Taras, který se též živil jako povonzík. Mistr magie Rien Gwardit, elfího rodu, vytáhlý člověk Fion Ruindorský a poněkud zmatený hobit Horác Lipový. A ještě druhý hobit Adon.

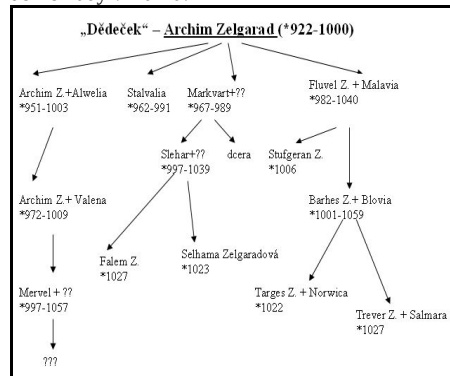
Ukázal jsem jim rodokmen i podivný zvací dopis. Dohodli jsem se poměrně rychle a za pár dní vyrazili na severovýchodní hranici Gwendarronu, do kraje Isleverského.

Čekali jsem problémy, ale ně tak brzo jak se ukázali. Bylo to v kraji Isleverském, v severovýchodním hraničním krajii Gwendarronu. Koneckonců Svorgarad byla hraniční pevnost. Ten pocit, že vlastním hrad, nebo alespoň jeho část, mě udivoval velmi dlouho. Ale už jsem si na něj zvykl. Průvodce nám dělal Heft Taras, třpslík, který se též živil jako forman a vozil po těchto cestách převážně uhlí z Tehaly a do Isleveru vozil nástroje a železo.

Ale zpět k problémům. První střet nastal na cestě – prachsprosté přepadení. Čekali na nás a věděli kdo jsme a kam jdeme. A proč. Byla to Falemova banda. Falem jeden z mých brříbuzných, jehož příbuzenství by nejlépe vystihovalo slovo bratranec, ač jím nebyl, byl dobře připravený. Rychlost a krutost srážky mě značně vyděsila. Lupiči byli rozprášení, ale většina jich padla.

Včetně mého bratrance o jehož příbuznosti svědčil jen rodokmen rodiny.

V obstarávání informací byl důkladnější. Jeho rodokmen byl podstatně plnější, proto jej zde uvádím místo, toho, jež se mi podařilo dát dohromady v Nurnu.

Možnost dalších potenciálních nepřátel narostl, což mě dělalo těžkou hlavu. Nurnským vůbec ne. Bylo znát, že na boj jsou zvyklí a jsou v něm dobří.

Svogarad jsme spatřili poprvé při západu slunce. Vypínal se majestátně na skalnatém ostrohu obklopen lesy. Druhý den jsme jej spatřili zblízka. Již nepůsobil tak královsky. Jakoby jej zapadající slunce zvětšilo a zkrášlilo. Byla to spíše velká pevnost se dvěma branami, obytinou a obranou věží a malým palácem mezi nimi. Jen jeden pruh hradeb a hluboký příkop. S hradem sousedily i nějaké pastviny a sady a kupodivu k hradu přiléhá i hřbitov. Pod hradem vesnice s hospodou. V okolí se tu těžil stavební kámen a vozil se do údolí. Chudé zbytky po kdysi bohatých stříbrných žilách. K hradu patřila ještě další vesnice Buřná a okolní lesy, pastviny a pár menších rybníků.

Ještě jsme se ubytovali v místním hostinci, ve kterém se vařilo místní pivo. Bylo to velmi dobré pivo, řekl bych to nejlepší, jaké jsme po cestě z Nurnu pili. Už tenkrát mi přišel na mysl nápad zdejší pivo prodávat do Kartogu nebo i dál. Jak jsem později zjistil, pivo vděčí za svou chuť místnímu prameni, co pramení nad Svogaradem a podzemními cestami napájí i hradní studnu. Nemá pachutí vody z dolů, která je znát ve vesnici pod hradem. Né, že by se voda nedala pít nebo byla dokonce jedovatá. Jen z ní nejde uvařit dobré pivo.

Druhý den jsme se vydali na hrad. Místní kastelán, Hortov, byl poněkud překvapen, když jsem se představil jako Targes Zelgarad s doprovodem. Jeho překvapení vysvětloval náhlý sjezd Zelgaradů

v posledních dnech. Nebyli jsme zde první. Poslední pán hradu, Mervel, zemřel před pěti lety a od té doby se mužský potomek léna nechopil. Panství spravovala Archina, Mervelova žena, která se ještě stačila provdat. Vzala si místního kováře, vdovce. Kovář zemřel před deseti měsíci, což starou ženu zdrtilo natolik, že se uchýlila do ústraní. Kastelán dál udržoval chod panství a platil místodržícímu v Kartogu daně. Během posledního měsíce jsme byli již třetí návštěva.

Nastalo opatrné oťukávání, při němž jsme zjistili, že Archina zemřela a je uložena v hrobkách již tři týdny. Lukvelos Zelgarad dorazil jen se dvoučlenným doprovodem před měsícem a pomalu se seznamuje s hradem. I když prý poslední týden vychází ze svých komnat jen příležitostně. Také dorazil Trever, můj bratr, se kterým jsem se již pár let nesetkal. Ale prý po pár dnech zmizel i s doprovodem. Ale kastelán, že má pokyn obdobné návštěvy přijmout a ubytovat.

Tak jsme se ubytovali. Očekávali jsme, zvláště po předchozích bojích o nástupnictví, jež skončili krvavou lázní Falemovi bandy, další past a boj. Nic se nekonalo.

Hrad byl prostý, stejně jako komnaty. Mnoho obyvatel neměl, neboť pohraničí byla už dlouhá léta klidná a řemeslníci žili spíše v podhradí.

Den jsme strávili obhlídkou hradu, opatrným prohledáním našich pokojů, zda neskrývají tajný vchod do zmiňovaných sklepů s Archimovým tělem a vypsání se na Lukvela. Prý nás večer počít svou návštěvou. Ze strohých a opatrných odpovědí kastelána, který prostě nevěděl co si má myslet o náhlém „rodiném“ srazu, nebylo jasné zda Lukvelos pradědečkovu tělo a podklad našel.

Na Rienovu radu jsem se pro jistotu nedělili. Hrad nevypadal, že by skrýval další ozbrojence a ti co zde zbyli by nepředstavovali pro Nursnkou družinu hrozbu. Alespoň v přímém střetu.

Hrad měl zvláštní výzdobu, zcela nefunkční pro ochranu, ale pěknou. Krakorce i žebra kleneb, portály dveří, nákolníky, které od dob založení hradu nestačili rozrýpat osy vozů, to vše bylo zdobené spirálovými motivy v nichž se topila a skrývala podivná stvoření. Mohli to být psi i draci bez křídel. I hradbu zvenku sem tam zdobil kámen s rytinou.

Nastal večer. V chudě zařízené hodovně síni, jež v temnělých vrších skrývala další pokroucená zvířata, byla servírována večeře. Dobrá domácí strava, ale nikdo chuť jídla nevnímal. Všichni byli ostražití a očekávali příchod Lukvela.

Až na Horáce, který se cpal a vypadal, že jej zajímá jen jídlo.

Lukvelos dorazil. Vypadal jako spokojený pán hradu, trochu samolibý, s nesympatickým zvykem se uškíbat. Evidentně věděl to co mi a věděl proč tu jsme. Působil jako, že má nad námi vrchu. Asi za ty tři týdny něco našel. Ale nic nám neprozradil. Myslím, že jsem dobrý vyjednávač a v obchodě se pohybuji dlouho a úspěšně. Ale tady jsem narazil. Změnil jsem taktiku z opatrného vypsání a doufání, že mu uklouzne nějaká informace, nějaká drobnost a otázel se ho přímo na poklad a Archima. Řekl jen, že o pokladu nic neví, „zatím“ jak přidal, ale že poklad dostane ten, kdo jej najde první. Jakoby už věděl, že je jeho. Samolibý mladík mi pil krev. A nejen mě. Klabzej se uškíbal snad víc než Lukvelos. A Rien se tvářil značně zklamaně. Bylo dohodnuto, že se jakýmsi kouzlem pokusí dostat k jeho myšlenkám. Nepodařilo se. Prý to zkusil několikrát.

Lukvelos vstal od stolu, poručil nám přinést soudek piva, džbán vína a dvě láhve kořalky. Evidentně nás chtěl opít nebo zpomalit naše myšlení. Pak se odebral do svých komnat.

Za ním se plížil neviditelný Adon, jehož družinový mistr kouzel zprůhlednil. Tenkrát mě všechna ta magie děsila. Nikdy jsem se s ním nesetkal. I přesto, že je v Nurnu Magická univerzita, kouzelníka při práci, jsem viděl poprvé. Dnes je tomu již jinak. Sám se magii věnuji, spíše tak pro zábavu a i přes moje stáří se mi daří. Inu předkové byli v magii dobří, někteří velmi dobří. Ale i dnes mi není příjemné, když si vzpomenu na to, co se událo oné noci.

Adon sledoval Lukvela až do jeho komnat. Pak něco vrzlo a v pokoji bylo ticho. Bylo nám jasné, že ví o tajných chodbách. Po rychlém poradě jsme se rozhodli vniknout do jeho komnat, najít dveře a sledovat ho do sklepení.

Plán nevyšel. Dveře se nepodařilo odemknout a Rien, který se jedním ze svých kouzel dostal za dveře, tajný vchod nenašel. A kdyby i našel, sám by se prý vstříc nebezpečí nevydal.

Lukvelos měl náskok, mysleli jsme tak pár dnů. Jestli zná tajné chodby, určitě nás ubytoval v komnatách, kde nic nenajdeme. Začali jsme prohledávat další pokoje. Tiše, opatrně, sáh po sáhu. Zabrало nám to spoustu času. Bezvýsledně. Další nápad bylo prohledání hrobek, které byly pod hradem, kam vedla malá výpavní branka. Na Fiona se usmálo štěstí a za chvíli jsme otevírali dveře ze kterých vanul chlad. Sestupovali jsme po úzkých schodech, kde Dolwen s Heftem co chvíli dělali zbrojí

o stěny. Sklepení nebylo příliš rozsáhlé. Rozhodně tak, aby se Lukvelos mohl kde schovat. Buď se vrátil do svých komnat nebo byl v jiné části sklepení.

Nález ve sklepe nás udivil. Nalezli jsme hromadnou hrobku Zelgaradů. Jejich jména a data byla mimo můj nebo Falemův rodokmen. Roky 871 až 1062. Mezi nimi i Archim Zelgarad 922 –1000. Archimův zde bylo více, asi oblíbené jméno, ale rodokmen určil toho pravého. Měděný sargofág, nezdobený nerytí. Přišla mi na mysl přezdívka Archim Krknoun. Hrany víka byly zapečetěny obyčejným voskem.

V očekávání jsme otevřeli vnější rakev. Poté i vnitřní, obyčejnou dubovou a zašlou. Slunce se tou dobou jistě chystalo vyjít, my stále v temnotách, při světle jedině lucerny patřili na mrtvolu. Archim Krknoun Zelgarad, jež ve svém posmrtném dopise sliboval hromadu pokladů konečně ležel před námi. Nebyl to takový problém, jak jsem očekával. Pobít Falemovu bandu se díky Dolwenovi a Gerllovovi ukázalo snadné. Podivní duchové, kteří nám zastoupili cestu při přesunu na hřbitov, se nám taktéž nedokázali postavit. Naše cesta byla ukončena. Již v tu chvíli jsem se opájel možnostmi peněz, náměty co s nimi, kam investovat. Už v tu chvíli jsem se viděl jako pán Svogaradu. Z bláhového snění mě vytrhl hobit Adon.

„Ta mrtvola má obě ruce levý!“

Někdo nás předběhl, mrtvolu vyzvedl a nacpal do rakve jinou. Hlavou mi výřily myšlenky proč, kdo, kdy? Za jakým účelem? Druzi začali mrtvolu převracet, prohlížet víko, dno i boky rakve, jakoby se snažili nalézt črty uhle, jež by nás dovedli k slíbenému zlatu. Nic. Jen tvrdošíjná léta v dubovém dřevě.

Někdo nás předběhl a napálil. Lukvelos, napadlo všechny. Pravda byla mnohem děsivější. Tento hrozivý klam, to divadlo naplánováno na roky dopředu, ne na desetiletí, vznikl již kdysi. Tu dobou ještě nežli nikdo z nás.

Se zmatkem myslí jsme pátrali dál. Nalezli jsme místnost, která připomínala alchymistickou laboratoř. Někdo v ní dělal pokusy a podle čoudu, ještě této noci.

Pak do místnosti vpadl Lukvelos se svými strážci a zaútočili na nás. Bez vysvětlování, vyjednávání. Dva ozbrojence jsme již viděli v hradě, další se museli skrývat v podzemí.

Následující boj mám v naprostém chaosu a mlze. Tenhle den byl pro mě příliš. Nejdříve oživila noc duchů. Pak to co se odehrálo v tajných

sklepeních hradu. Stráže i Lukvelos, nebo spíše Archim jak již mohu s určitostí říci, byli všichni nemrtví. Mrtvá těla oživená temnou mocí skrytá ve schránce čerstvě zabytých. Iluze života kryla smrt nedávnou i starou.

Boj byl strašlivý, vzduchem létali šípky, čepele zbraní, neslo se sténání raněných. Na zátýlku se mi ježily vlasy, když Rien dal průchod magii a po něm Archim. Rien zůstal ležet na zemi zakryt černou mlhou, která jej snad vysávala a vtékala Archimovi do rozvěvené dlaně. Do boje se vrhl Dolwen, Heft i Gerlrod podporování stfelbou Adona, Myšilova, Zarzana a Fion.

Brzy padli všichni strážci a po nich i Lukvelos. Ale ouha. Byla to jen iluze žití. Slupka živých bytostí se ztratila a pod ní se objevily mrtvá těla. Boj začal nanovo. Vyčerpáním padl Heft, Adon i Zarzan. Archimova mrtvola jakoby se hojila před očima. Boj se přesunul dál ode mne, do úzkých chodeb. Do křivolakých chodeb.

Pak Archim prchl pronásledován Dolwenem a Gerlrodem a dalšími co stáli na nohách. Zůstal jsem v místnosti sám s těžce oddechujícím Heftem a Adonem.

Prohlédli jsme Zarzana a Riena. Oba žili. Nastalo ticho, nevěděli jsme co dál, zda jít nebo zůstat. Adon se začal probírat knihami a zápisky. Nevypadalo, že by tomu rozuměl. Čas plynul.

Ticho přerušil vpád Archima – vysušené mrtvolky s planoucím ohněm v očích. Smetl mě do prachu jediným máchnutím pařátu. Obklopila mě tma, milosrdná to náruč pro mé nervy. I kdyby se mě nedotkl, padnul bych do bezvědomí sám. Této noci toho na mne bylo již příliš.

Adon se vrhnul pod stůl následován Heftem. Archim si jich nevšímal. V rychlosti pobral z alchymistické dílny co mohl. Především truhlu, pár spisků a zmizel kdesi ve tmě. Neměl tolik času nás dorazit. Nebo tolik sil. Díky Moranes!

Když jsem se probral, byl jsem v posteli, ostatní se radili. A ovazovali si rány. Myšilov ošetřoval ostatní. Bylo jasné, že v současném stavu nikdo nemůže pronásledovat Archima, zvlášť když nevíme kudy z hradu prchl. Skrz okenice již svítilo dopolední slunce a my uléhali.

Večer jsme pročítali zbytky zápisů a knih co si neodnesl Archim. Netušili jsme co hledá, ale často se objevovalo jméno Moranes. Rowena Moranes. Nalezli jsme nějaké její verše, či spíše jen volně ložené zápisky. Tady je jedna na ukázkou. I další byly melancholické, smutné, podzimní.

Pomalou umírám, bez vůle k životu není

život. Smrt přijde sama, až mi dojdou síly. Těch málo sil věnuji uschování toho čemu jsem vlastně obětovala život a své děti. Konat nemá smysl, osud obrací všechno mé činění proti mně, jsem odsouzena k zatracení. Ať učinila jsem cokoliv, vše skončilo smrtí.

Kdosi poukázal na to, že na východ od Svorgaradu je klášter Moranes. Klášter zasvěcený obnově. Asi schoda jmen, mysleli jsme tenkrát.

Poněkud mě zarazilo vzrušení, které vzkvetlo mezi dobroduhy poté, co nahlédli do rodokmenu, který končil tam, kde nám známý rodokmen rodiny Zelgaradů začínal. Bylo to jméno Rovalia z Mostku, matka Archima. Jakoby jim to jméno cosi říkalo.

Byly zde jakési opisy zmatených slov, jež snad měli tvořit věty. Vše psala jedna ruka, ruka Archima Krkouna. Nebyli jsme z toho příliš moudří. Navíc se zdálo, že část slov chybí. Pravděpodobně šifra. Ale k jakému cíli by mohla ukazovat?

Bylo jasné, že Archim prchl nějakou další chodbou z hradu. Kolik jich vlastně je, neměl nikdo tušení. Myslím, že do současnosti jsem už našel všechny. Tvoří spletitý uzel postavený kolem svatyně, s několika východy z hradu. Ale o tom později.

Padlo rozhodnutí, že se další ráno pokusíme najít chodbu, kterou prchl Archim a vydáme se po jeho stopách. Vlastně Nurnská družina se vydá. Rozhodl jsem se na hradě zůstat. Další noc se nic nestalo a hrad vypadal již bezpečně. Bylo potřeba se ujmout hradu, zvednout morálku těch co přežili, pohřbít mrtvé, sehnat rozprchlý dobytek a připravit se na možný útok. Že by se Archim vrátil o tom každý pochyboval. Ale spíše jsem se obával dalšího dědice.

Ano, na hradě byli mrtví od pustošivého útoku duchů tu noc co prchnul Archim. Že za tím útokem stojí Archim jsme tenkrát nevěděli, to přišlo až později a vyšlo najevo z událostí, které zažili Nurnští.

Další událostí znám z vyprávění ostatních dobrodruhů. Nastal hon na dědečka. Družina po dlouhém hledání našla další dveře, jež vedly do starších chodeb. Byla zde zpusťovaná svatyně a přilehlé pohřebiště. Elfí pohřebiště, jež kdosi vyčistil a mrtvolky naházal na jednu hromadu. Některé mrtvolky byly původně v místech, která dnes slouží jako sklepy. Neúcta mých předků k mrtvým byla poměrně velká.

Družina našla několik chodeb vedoucích z hradu. Dvě, vedoucí na jih a jihozápad byly zavaleny. Obě vedly do kdysi prosperujících dolů

na isleverské stříbro. Severní neustále klesala a vedla druhý k jeskyni v lesích pod Svorgaradem. V cestě stály dvojce mříže, obojí odemčené. Archim spěchal a bál se zastavit, být jen na chvíli.

Když se druzi konečně nadechli čerstvého vzduchu, Myšilov vedl družinu po stopě. Směřovala od hranic Gwendarronu do vnitrozemí, do obývaných částí. Archim totiž potřeboval těla.

Asi bych se měl zmínit proč těla potřeboval. Proč byl on a jeho pomocníci tvoření slupkou života na mrtvém těle. Nebyla to jen odporná nekromancie. Ale když se spojila s alchymii a zkušenostmi, dokázal Archim nebyvalé věci. Jak stvořil své probuzení ze smrti, to jsem z deníků nevyčetl, protože některé knihy zmizeli z hradu společně s Archimem a ztratili se někde v lesích. Jisto bylo, že když jej Lukvelos nelezl v rakvi, Archim se probudil, nějakým temným kouzlem vyhrabaným v zapadlém koutě knihovny jejíž majitel netušil co všechno po předcích skrývá, dokázal zdvojit Lukvelovu živou část a přenést ji na sebe. Pak Lukvela zabil (jeho mrtvolu jsme našli ve sklepeních). V podobě Lukvela, která kryla jeho pravé nemrtvé tělo, se mohl procházet po hradě a bezpečně se vydávat za Lukvela. Stejně naložil s Lukvelovým doprovodem – zdvojit jejich živou podobu a tu otiskl na mrtvá těla.

Archim coby Lukvelos mému bratrovi nalhal, že zatím nic nenašel a že též hledá. Nabídl mu ubytování a čekal, až najde tajný vchod. Zdvojit živou schránku strážců a ty poté zabil a obalil jej jejich vlastní iluzí. Měl tak silné a oddané ochránce, které nurnští nadvakráte rozsekali ve sklepech. Trever byl stále vězněn v tajných chodbách. Když jsme jej s kastelánem Hortovem našli, nebyl zcela při smyslech. Trvalo dlouho než nabyl jisté duševní rovnováhy a mohl se sám vrátit do vesnice k Naglinu, kde předtím žil.

Tak Archim hledal další těla, která by mohl svým zrůdným způsobem oživit.

Myšilov v lesích narazil na místo, kde Archim prováděl jakýsi obřad. Pár prázdných lahviček, čáry v zemi a prach z modrých kamínků, jaké se našli i ve sklepení. Šlo o takzvané Smarfailovi kameny, kvint esence magie. Bylo jisto, že teď má Archim opět lidskou podobu, ale čím to nikdo nevěděl. Jisto bylo, že Archim spěchal a stopa vyhládala. Kam mířil nikdo nevěděl.

Archimovu stopu šlo sledovat podle ztracených lidí. Co ztráta v rodině, to člen Archimova podivného spolku živých nemrtvých. Neustále se rozrůstajícího.

Po několika dnech kdy Myšilov stopu ztrácel a opět nalezl a kdy se družina musela

rozdělit, aby jim Archim neunikl, se část družiny tvořená Fionem, Gerlrodem, Klabzejem, Zarzanem a Adonem dovítala kam Archim míří. Druhá část zatím pátrala v Tehale.

Šel na staré elfí pohřebiště v kopcích nedaleko Tehaly. Co chtěl z mrtvých těl dostat družina netušila, mě to došlo až za několik let, kdy jsem nashromáždil informace o historii kraje i naší rodiny. Archim potřeboval informace, které mu scházely do skládky, které se věnoval téměř půl života a kterou již nedokázal složit. Bylo mu jasné, že země dřív, než objeví dílo, které započala jeho prabába Rowena Moranes. Velmi nadaná elfka, která měla hluboké znalosti alchymie i kouzelnictví. Obratná čarodějka a léčitelka, jejíž věhlas sahal podstatně dál než panství svorgaradského pána, za kterého se provdala. Pán na Svorgaradu Murgered Zelgarad zvaný Jednooký byl člověk a Rowena elfka, krví věkovitá. Bylo jí jasno, že pokud jim láska vydrží, čas jim nebude přát. Ale Rowena dokázala hodně. Dokázala to, o čem se sní všem bláznům, hledačům věčného života a mládí. Svým umem, pilí a pokusy, vzácnými ingrediencemi jež dnes neznáme a Smarfailovými kameny, s kterými dokázala mnohem víc než současní alchymisté tvrdí, vytvořila nápoj, který dokáže člověka omladit. Dokonce jej vyrvat ze spárů smrti.

Rowena byla žena předvídatá, lektvar vytvořila dřív než byl potřeba a s vyhlídkou na spokojený život po boku svého milovaného muže jej ukryla v hradu a věnovala se lečitelsví po celém kraji. Učila ostatní jak ovazovat rána, jak mísit masti, kterak se starat o hojivé rostliny. Sbor učedníků rostl a Rowena žila spokojený život s vědomím, že její znalosti jsou všem ku prospěchu.

Dílo Roweny by dokázalo bojovat proti Smrti nebo Času, ale tito dva věční lidé protivníci se proti Roweně spykli.

Bylo to v době, kdy elfí populace v Isleveru ubývalo. Stydím se říci, že díky pogromům. Nenávisť některých lidí a elfů byla pozoruhodná. Zvlášť namířeno měly obě strany na smíšená manželství. Jakoby Osud tahal za nitky v celém Isleveru.

Murgered hájil Tehalu proti svému roztahovačnému sousedovi Bراهيمovi.

Tehala byla několik dnů v obležení a marodérské jednotky živily zem krví a popelem ze spálených špejcharů. Murgered se rozhodl pro riskantní tah. Hodinu poté co marodéři vyrazili po okolí v domění, že se Kartog bude nadále bránit, Murgered vyrazil do protiútoku namířenému na srdce vyprázdňeného tábora kartogských. Tah

vyšel, než se jednotky uzavírající město stačili stáhnout proti místu výpadu, bylo pozdě. Svorgaradský pán sám utál hlavu Brahira. Když padl prapor blankytýn prapor kartogského pána, útočníky zachvátila panika a vojsko se dalo na zmatený úprk, který skončil jejich masakrem. Při pronásledování zbytků vojska padl pod Murgeredem kůň, jeho jezdec spadl a narazil se na kůl. Po několika hodinách zemřel.

Rowena během obléhání řídila panství ze Svorgaradu. Noc předtím než padl její muž, byl na Svorgarad podniknut noční útok elfího oddílu. Na straně obránců bylo jen pár mrtvých, elfové padli do jednoho. Hlavně díky strašlivým psům Silharenovým.

Než byl Murgered dopraven k Roweně bylo pozdě. Ani její lektvary by nedokázaly vrátit život mrtvému po takovém čase.

Rowena se stáhla do ústraní, přestala se stýkat s lidmi, elfy i svými uční. Svého muže pohřbila na neznámém místě stejně jako plody své práce. Po několika letech zemřela. Kde byla pohřbena nebylo jisté. Učedníci Roweny Moranes založili klášter, který je centrem vzdělanosti v Isleveru. Místní kněží se vzdělávají v léčitelství, bylinkářství a felčarství. Rowena je dodnes uctívána jako matka zakladatelka.

Píod Roweniny ráce hledal Archim. Doufal, že probudí ducha Roweny na hradě a dostane z ní potřebné informace. Probudil jen desítky duchů lidí, jež zemřeli na hradě. Proto na nás první noc útočili mlžní elfové, lidé i obrovští psy. Dozvěděl se pouze, že Rowena je pohřbena v kopcích mezi hrobkami své krve. Proto Archim spěchal do kopců, neboť ne každá noc byla vhodná na rozmluvu s mrtvými předky. A za ním se opatrně vypravila část družiny nurských.

Byl to riskantní krok jež stál život Zarzana Světloplacha, člověka s pichlavým pohledem. Vlastně ani nevím jak zemřel.

* * *

Družina se blížila k prostředku mohylových vrchů. Z mohyl zbyly jen zarostlé hromádky překryté travou. Mlhy bylo po kolena. Všude ticho, naprosté nepřírozené ticho. Dvě hodiny po západu slunce, tma. Družinu objímal strach, našlapovali tiše, vedli koně za sebou a jen občas prohodili pár slov. Vpředu šel Gerlod.

Koně uvazovali ke kruhu stromů, který svíral mohylové vrchy, když tu jeden kuň zaržál, dlouze a bolestivě, začal podupávat a snažil se utrhnout. Všichni se podívali tím směrem, až na Zarzana. Ten jim pohled oplácel se zakrvácenou

dýkou.

„Doprdele, co to děláš?“ křiknul Gerllod.

„Co do něj bodáš?“ přidal se Klabzej.

„Je to můj kůň a muži si s ním dělat co chci,“ opáčil klidně Zarzan.

„Klidně si ho rozkrájej, ale doma. Tady ani náhodou.“

„Prozradíš nás Archimovi, je někde blízko v kopcích,“ podpořil Gerlloda Fion.

Zarzan pokrčil rameny a rovnal si tornu na zádech. Potřeboval čerstvou krev napojit svůj kouzelný prsten, aby mu pomáhal v boji. A na boj se připravovala celá družina. Pak bodl znovu. To nevydržel Gerlod a vrazil Zarzanovi pěsti, Klabzej jej strhnul na zem a společně jej přivázali ke stromu.

„Až se vrátíme, tak tě odvážem,“ řekl Gerllod a měl se k odchodu. Zarzan se mu zpříma podíval do očí a pomalu chladně řekl: „Za tohle mi zaplatíš, člověče. A ty taky Klabzeji.“

Družina odešla, teď oslabená ještě víc. Začali stoupat do prvního svahu.

„Myšilove, něco jsem nechal u koní, pojd' se mnou,“ špitl Gerllod. Myšilov jen zachmuřeně pokýval hlavou. Šli zpět sami dva. Báli se pomsty.

Když se vrátili, Zarzan smotával lano, kterým jej dobrodruzi svázali - byl šikovný i mrštný a dokázal se z provazů vykrotit. Pak smotané lano pohrdlivým gestem vrhnul dvojici k nohám.

„Tak jste se pro mě vrátili, co?“

Odpovědi mu byly dva proudy blesků co vyšly z napražených rukou Gerlloda a Myšilova. Spálená mrtvola padla do kapradin. Za chvíli se nad ní zavřela rozvířená mlha.

* * *

Družina vystoupala na druhý vrcholek a spatřila Archimovu skupinu. Stála ve světle lampy na plochem vrcholu pohřebiště. Měsíc v úplňku dával všem a stínům jinou podobu. Vypadalo to jako by byl Archim obklopen desítkami duchů, kteří by naslouchali jeho projevu. Když se družina přiblížila měsíční klam zůstal. Archim byl obklopen duchy, či spíše dušemi zemřelých. Archim v prostřed žlutého kruhu světla rozprávěl s duchem Roweny Moranes. Zjistí oval poslední části mozaiky, poslední části své cesty životem, teď již dlouho za prahem smrti. Zvěděl místo kde je pohřben Rowenin muž a především, kde se skrývají elixíry života. Už věděl, kde je svatyně Esklerath, svatyně elfího boha života, jež se čtyřikrát ročně proměňuje. Boha cyklů, boha zrození, vzrůstu, plodů a umírání. Svatyně, jež byla po pogromech

zapomenuta a v dnešných dňoch zcela ztracena.

Druzi se museli stáhnout, neboť se snažili přiblížit jak se dalo, ale pak si jich začali všimát duchové a v následujícím boji asi zemřel Zarzan. Družině bylo jasné, že teď se s Archimem nemůže popasovat a proto se stáhli.

Ráno se po stopě Archima vydali dál - směrem pod Svorgarad do lesů pod hradem. Cestou vyzvedli zbylou část družiny. Archim spěchal dnem i nocí. Věděl, že do letního slunovratu nemá mnoho času. Neboť podle částí rukopisů, které jsme našli mělo slunce dopadat na místo, jež sloužilo jakostřed chrámu

Stopa je zavedla do malé vsí slující jménem Smolnice. Ves smolařů, kolomazníků a milířů. Vesničané byli vyděšení. A nápadně si ukazovali na Riena. Archim měl Rienovu podobu. Ozbrojená skupina co dorazila do vesnice před dvěma dny, si násilím vzala nástroje a začala kopat kousek za vesnicí na místě, který ukázal sluneční paprsek. Černá díra vchodu jasně ukazovala, že Archim je u cíle. Zbytek skupiny hlídal vchod a měl odehnat každého, kdo by se chtěl dostat blíž. Nurnská družina okamžitě zaútočila. Po kruté řeži nechala za sebou několik dní mrtvých těla ubožáků, co se Archivovi připletli do cesty.

Pak začalo prohledávání podzemí. V podivně tvarovaných místnostech byly podivní tvorové – jen hromady kamení, které napadali každou živou bytost. Živé kosti země, jak jim říkala Rowena. Boj to byl drsný.

Na konci svatyně byla veliká podzemní místnost, kam se družina spustila po provaze. Tam ležel hrob Murgeredův s poklady od Roweny. Tam také čekal Archim. Již ne jako vysušená mrtvola, ale jako třicetiletý muž s vlasy bez jediné šediny. Archim vyhrál, našel to nejcnější co může člověk dostat. Druhý život. Ale za jakou cenu?

Ale Archim udělal chybu. Ve své nedočkavosti vyplil lektvar okamžitě. Z mrtvé hmoty držené v pohybu pouze magií se změnil na živého člověka. Kostí země hlídající poslední odopečinek Murgereda se na Archima okamžitě vrhli. S těmi si ještě dokázal poradit, dál už nic. Seděl ve tmě nahý a vyčerpaný již několik hodin. Jediné co měl byla vyprázděná alchymistická truhla, pár knih a zápisků a jeho dýka. Tak ho našla Nurnská družina. Také vyčerpaná.

Nastalo vyjednávání. Krátké. Archim jim nechá vše co našel a vše co měl sebou za šaty, zapálenou lucernu a volný průchod. Jak se obě strany dohodli, tak se také stalo. Archim zmizel neznámo kam. Družina dostala několik vzácných knih týkající

se alchymie a esenciálních lektvarů. Trochu peněz, meč, štít a zrezivělou zbroj, ze které zůstala netknutá hrudní puklice. A hlavně několik menších lektvarů, které už Archim ke navracení mezi živé nepotřeboval.

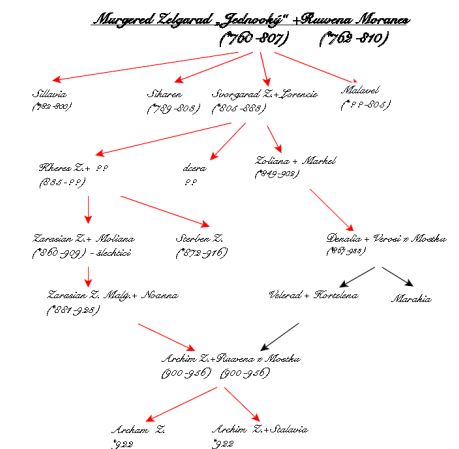
Družina se stavila ještě u mě na hradě
pro slíbenou a hlavně zaslouženou odměnu.

Já jsem na hradeč dodnes. Stal jsem se lenním pánem Naglaverského místopředsedního, vybírám daně z okolních vesnic a odvádím je do Naglaveru, správního centra isleverského kraje. Žiju zde spokojený život se svou ženou. Pátrám v historii.

Až po letech jsem si dal celý příběh dohromady. Cenné lektvary a hlavně postup jejich výroby kdesi zmizeli. Část odešla s Nurnskou družinou, část jich mám já, zbylé části jsou jistě po lesích nebo leží v podzemí Esklerathu, který jak jsem se přesvědčil, vesničané zahrabali. Můj hrad a panství dostane starší syn.

Jen doufám, že se nevrátí dědeček Archim. Že se umí vracet velmi nečekaně nám již jednou ukázel.

Targes Zelgarad v.r. roku 1076

PS: Na závěr uvádím deník Archima Krknouna Zelgarada jak jej vedl v letech 952 až 971

16.3.952 Právě jsem oslavil třicáté narozeniny a rozhodl jsem se zapsat si věci, hodné zaznamenání. Uvidíme nakolik budu pilný v psaní deníku.

12.9.953 Daně jsou letos mírné a lid je celkem spokojen. S peněží do Naglaveru pojedou raději s několika voják. kraj je značně nebezpečný.

9.10.955 V Naglaveru. když jsem byl odevzdat daně, jsem v knihovně narazil na zajímavou věc. Týká se mé rodiny, resp. někoho z mých předků. Až v zimě nebudu mít co dělat, zkusím sestavit náš rodokmen. Musím také využít toho, že otec ještě žije, chudák. Jestli přežije tuhle zimu a dočká se jara, tak se z toho dostane. Je to s ním špatné a v Moranes jsme již byli.

11.11. 955 Dokončil jsem studia v cechu v Kartogu, zkusím experimentovat, třebaš z té bídy otce dostanu.

30.11. 955 Otec se cítí lépe a dali jsme dohromady co věděl, na jaře zajedeme spolu do měst a zkusíme vypátrat něco víc než jen smrt mého děda a jak jsme přišli o léno...

13.2. 956 Otec zemřel, uložil jsem jej i smatkou do jedné rakve. Matka jej tolik milovala, nepřežila otcovu smrt ani o týden.

15.5. 956 To s rodinou historií je velmi zajímavé, ale mluví se v ní o místech, která patrně neexistují nebo se snad začnu učit elfsky.

13.4. 962 Tak se mi narodila dcera, ani jsem nechtěl mít syna, ještě by se s mým nejstarším rvali o dědictví. Je pěkná a má se k světu. Snad neumře jako moje sestra ve dvou měsících. Pojmenovali jsme ji Stalvalia. Mám z ní opravdu radost!

3.6. 963 Znovu jsem začal pátrat o Roweně a Tirsis, nakoupil jsem pár knih a povečerech je hodlám přečíst, ale tak za měsíc. Teď jsou problémy se stříbrem v Tehale a pod Svorgaradem se také žily tenčí.

12.9. V Nové Tehale opět narazili na žílu, ale tady to je horší a horší. Ale při prospektorských pracích jsem narazil na zajímavého člověka. Dostal jsem pár jmen, snad seženu mapu.

7.10. Mapu mám, ale stála mě pěkných pár peněz. Je pro mou potřebu až příliš stará, ale nevádi. Tirsis tam je! Takže někde pod hradem jsou tajné chodby! Podle všeho tam musí být menší poklad nebo co. Ale kde?

9.10. Prohledal jsem všechny sklepy, musejí mě mít za blázna a manželka mi nevěří, ale syna to baví.

15.10. Nic jsme nenašli a nechávám toho, manželka má pravdu, buď jsou zničené nebo už to jsou naše sklepy.

30.5. 966 Doly pod Svorgaradem jsou zcela hluché. Musím do Naglaveru, bez nich nejsem schopen zaplatit daně a z letošní úrody se vrátí sotva to co lidé zaseli.

15.6. Podařilo se, daně mám snižené!

11.9. 967 Narodil se mi druhý syn, Markvart. Zatím můj nejstarší je u přítele v Naglinu na zkušené. Opět

mám chuť hledat po knihovnách, asi si udělám na hradě malou laboratoř a budu se věnovat alchymii, od otcovy smrti jsem hodně zapoměl.

13.2. 968 Probíral jsem se knihami v Kartogském cechu a opět jsem narazil na Rowenu, podle všeho to nebyla jen schopná čarodějka. Někaké její poznámky o léčivých lektvrech tam mají a pak teoretické dílko na téma elixír mládí, taková hloupost! Ale s těmi léčivými lektvary bych mohl experimentovat.

27.4. 968 Rowena musela být všestranná žena narozdíl od jejího muže, Naglaverský pán, Alaver, má ve své knihovně i její poezii, sice mě nijak nezaujala, je příliš smutná a blízká smrti.

12.11.968 Navštívil mě nějaký chlapík a donesl mi pár starých knih, nějak se o mě dozvěděl. Dostal vcelku dobře zaplacen, ani jsem nekoukal co v těch knihách je. Podle plísň jsou tak sto let staré.

8.12. Podařilo se mi zopakovat pokus s elixírem. Opravdu funguje a navařil jsem jich pár do zásoby.

3.2. 969 Hrad se pokusila přepadnout tlupa nějakých zoufalců. Všichni byli do jednoho pobiti, ztráty na hradě byly malé a lektvary se opravdu hodily.

13.2. Tak jsem konečně dočetl těch pár knih, asi se dám na studii kouzel, koeckonců magii mám v krvi po prabábě Roweně. Syn je dost starý aby mě zastal. Na jaře odjede.

11.5.971 Moje žena Stalavia zemřela před měsícem. Během týdne rychle chřádlá, nikdo jí prý nedokázal pomoci. Když jsem přijel, už bylo dávno po pohřbu. Syn se činí a spravuje sídlo i léno doře. V Naglinu se dost naučil, jsem na něj opravdu pyšný.

13.6. 971 Opět odjíždím do Nurnu, studium mě opravdu baví a hlavně mi jde i přes můj vysoký věk, samozřejmě ve srovnání s ostatními mladíčky co studují magii od útlého věku. Těm všem se vyrovnám. Ale elixír mládí od Roweny by se opravdu hodil.

Vážený pane starosto...

Vážený pane starosto,

V obecním listu Lyškánora č.47 jsem si se zájmem přečetl Váš otevřený list majitelce a provozovatelce hostince U hrocha. Musím se přiznat, že mě tento příspěvek velmi potěšil, neboť se domnívám, že se dotýká i mé osoby. Byť

nepřímo. Jak jistě víte, mám v tomto hostinci pronajatý pokoj č.1 a to až do konce roku 1077. Tudíž si troufnu říci, že jsem měl tu „čest“ poznat kvality zmíněného „pohostinského“ zařízení na vlastní kůži. Mohu potvrdit, že vše o čem se v tomto listu zmiňujete je pravda, dokonce bych dodal, že zmíněný stav věcí popisujete ještě hodně slušnou a diplomatickou formou, která je hodna Vašeho úřadu.

Já osobně bych současný stav hostince U hrocha popsal jako dále neudržitelný a to hned z několika důvodů:

A: Hostinec pomalu ale jistě přestává plnit i svoji základní funkci a tou je poskytování jídla a pití v přiměřeném prostředí. Slovo hostinec je odvozeno od slova host. Nic více, nic méně. Otevírací doba se stala vlastně náhodnou a je přímo závislá na tom jakou má zákazník trpělivost a jak má silný hlas. Pokud je podáváno teplé jídlo je mizerné kvality, často zapáchající. Nepochybuji, že je připravováno způsobem jakéhosi náhodného výběru, kdy se do hrnce něco hodí, pak se to uvaří a je to hostům nabízeno tak dlouho dobu dokud to nedojde. A tak pořád dokola. Pivo je zkyslé, víno pančované a jedinou jistotou, krom upatlaných sklenic, je tvrdý alkohol a to pouze proto, že ten se nekazí (i když i ten bude hojně zkrápěn vodou). Nádobí je zamatlané a při troše trpělivosti bych z něj sestavil „jidelníček“ hodně dozadu (a to i bez mého alchymistického vzdělání).

B: Chování k hostům je otřesné a nese se v duchu „Když se ti to nelíbí, tak táhni!“. Host je takřka neustále ohrožován mokřým hadrem, který je v rukou majitelky i její dcery hotovou zbraní. Kdyby se majitelka uměla ohánět vařečkou, tak jako hadrem, myslím, že by si nikdo na nic nestěžoval. Celý hostinec je takový nějaký ulepený, záchodek je v otřesném stavu, skrze okna, pro nánosy všelijakého hmyzu, není pomalu ani vidět.

C: Hostinec U hrocha má mimo jiné i další funkci a tou je funkce ubytovací. A tady je další kámen úrazu. O ubytované hosty se vlastně nikdo nestará. V „pokojích“ nikdo neuklízí, nevětrá, nemění ložní prádlo, není připraven otop. Když jsem se přistěhoval byl jsem nucen si dokonce opatřit vlastní nábytek a bylo mi s takovým významným šklebem naznačeno, že až se odstěhuji, tak mnou opatřený nábytek propadne hostinci. A mnoho bych za to nedal, že mi občas někdo „zkontroluje“ i mé osobní věci.

D: Po nocích se do hostince dobývají podivná individua, která se sama obsluhují alkoholem, pokud tento naleznou.

E: A co je nejvíce zarážející je skutečnost, že za všechny „služby“ si paní majitelka účtuje částky, které mnohonásobně překračují únosnou mez. Jistě, hostinec U hrocha nemá široko daleko konkurenci, je stranou cest a klientelu tvoří výhradně družinici či jejich rodiny. To je vše je samozřejmě nutné brát do úvahy, ale co je moc, to je moc. Nemůžete si nechat platit zlatem a nabízet služby jako nějaká mukurská výdejna.

Jak tuto situaci řešit, jste vlastně již psal. Nejlepším způsobem je samozřejmě dohoda s paní majitelkou, dalším postupem jsou starostenské pravomoci a zákony, které můžete uplatnit podle svého uvážení. Existuje ještě jedno řešení a to vybudování „konkurenčního“ podniku co nejbližší hostinci U hrocha a tento následně pomalu „dusit“ nejrůznějšími „zlomyslnými“ metodami. Avšak tento postup je nejdražší, nejdelší a hlavně by zničil tradici, což jej činí vlastně neuskutečnitelným.

A nyní proč Vám vlastně píši. Nabízím Vašemu úřadu svoji pomoc při obnovení řádného pohostinského zařízení na území obce Liscannor. Jak je Vám jistě známo, rodina Vestů vlastní i několik hostinců. Vestové v zásadě provozují dva typy hostinců. Jednak hostince luxusní, jako je hostinec „U zlaté koruny“ v Železném hrbetu, hostinec „Bořimský talíř“ na ostrově Rodochu, nově otevřený hostinec „U černého kamene“ v Novém hradě, tak i hostince zájezdní (hostinec „U kohouta“ na Karnolsko-Bořimské hranici, hostinec „U stříbrné laně“ v Kopíně a hostinec „U zkřížených mečů“ v Zeleném úvozu). Pro Liscannor bych ovšem navrhoval zavést hostinec rodinného typu. Například v Bořimsku je tento typ hostinců zdaleka nejrozšířenější a fungují věru dobře. Konec konců on i stávající hostinec U hrocha je vlastně také rodinný. Ideální by samozřejmě bylo, aby se po vyřešení stávajících problémů stala majitelem či pronajímatelem hostince U hrocha některá z rodin, která žije na území Liscannoru. Nicméně taková mě v tuto chvíli nenapadá a proto bych navrhoval, aby obec Liscannor pronajala hostinec U hrocha nějaké řádné rodině z okolí. Například v Nurnu by se vhodných kandidátů našlo habaděj. Je třeba si uvědomit, že Liscannor nabízí vlastně mnoho. Tučné zisky a relativně málo práce. Hostinec U hrocha je však v první řadě nutné opravit,

vymalovat, opatřit novým nábytkem, prostě dát mu novou a přívětivou tvář. Toto vše i výběr případných kandidátů na post provozovatele hostince U hrocha bych si, vzhledem ke svým zkušenostem z rodinné tradice, dovolil Vašemu úřadu nabídnout. Pochopitelně bezplatně. Tento úkol shledávám jednak zábavným a jednak užitečným.

Má představa je následující. Hostinec Hrocha bude poskytovat kompletní pohostinské služby. Bude zde možné dostat teplou i studenou stravu domácího typu po celý den. Jídlo bude vždy čerstvé, chutné a v dostatečném množství. Nápoje taktéž. Hostinec bude útulným místem kam každý rád přijde třeba i jen posedět u sklenky či žejdlíku. Hostinec by měl být vyzdoben nejrůznějšími předměty, připomínajícími cesty Nurnské družiny. Ubytování bude pohodlné, čisté a bezpečné. Osobně bych vzhledem k dosavadním zkušenostem doporučoval přiklonit se spíše k pronájmu hostince, který by byl ve vlastnictví obce. Příslušná dohoda mezi obcí a pronajímatelem by byla pochopitelně v kompetenci starosty. Nový hostinský by samozřejmě mohl poskytovat celou škálu služeb, související s pohostinstvím. Nové nápady by byly samozřejmě podporovány. Obec by nejenom měla páky na řešení všech problémů, ale domnívám se, že by nově fungující hostinec U hrocha mohl i přinášet zisk do obecní pokladnice.

Děkuji a zůstávám s úctou - Otakáro Vesta

PS: Přikládám zajímavý list, který jsem našel za prknem mého pokoje.

Hospoda v Liscannoru U hrocha
CO JE DNES K JÍDLU A K PITÍ: PITIVO
PIVO
Gwendarronský ležák (pivo lehké) Hobití mok (pivo bohehlav)
VÍNO
Dračí krev (červené víno) Bílá zhouba (bílé víno)
LIKÉRY

Lesní směs (likér z jehličí)
JÍDLO
Kuchařova pomsta (fazolové polívka) Slepičí polívka (dle stavu souseďova kurníku)
Liscannorský prase (jen po půlkách) Kančí nářez Nurnský tele
k jídlu dávám chleba, pro náročnější brambory
SPECIALITY
Humří závitky (z kraba) Královo menu
<i>hostinský Jeremiáš Čipera</i> <i>smluvní ceny</i>

Recepty z celého světa
<i>Recepty z celého světa posbíral a nadiktoval</i> <i>Al-Rahem, část první</i>

Kráva na Brionnský způsob

Vezmi maso ze zadní části krávy a pokrájej ho na kostky. Omyj o osol, pak vlož do nádoby. Maso zalej červeným vínem a nešetři. Na kilo masa dej klidně litr vína. A řádně opepři. Maso pak nech dlouze povařit na mírném ohni, dokud nebude maso měkké a z vína zbude jen silná, hustá omáčka. Lépe vína přilítí, než aby bylo maso tuhé.

Pomletá divočina

Vezmi kus ze hřbetu divočka, i s kůží. (štetiny ale raději ohol), okořen divokým býlím na jemno pomletím (jalovec, pepř, šalvěj, sůl) a upeč jej vcelku s cibulí a česnekem. Maso a vše co jsi pekl pak jemně pomel – připálené kusy však raději vyndej, chuť by nebyla dobrá. Zrovna tak jemně pomel i játra (jater dej tak půlku váhy co jsi předtím dal divočka) z téhož zvířete a obě hmoty spoj. Přidej sladké plody brusinek a červené víno (můžeš i trochu špiritusu, nebudou-li s tebou stolat děti). Pak ještě dodej jedno vejce slepičí a pokud budeš mít pocit, že je hmota příliš tekutá, nadrob do ní starý chléb. Hmotu dej do nádoby a peč ve vodní lázni, dokud nebude pomletina hotová.

Vlanderský pašik

Vezmi z vepře pannenské maso, to pečlivě odbleň i jinak očisti, osol a opepři. A pak udělej mu kabátek z proužků slaniny. Připrav horoucí pánev a masona něm ze všech stran zprudka opeč. Pak vyjmi maso a dej ho ještě na směnu do vyhřáté trouby. Až maso vyjmeš, nech chvíli odpočinout a pak krájej na tenké plátky a podávej. Správně udělané maso bude mít zářivě růžovou barvu.

Kuřecí ragú z Olaru

Rozpal olej v nádobě a přidej do něj cibulku a kousky slaniny. Až slanina pustí šťávu a cibulka bude průsvitná, přidej na kostičky pokrájenou mrkev ze dvou kusů a malou bulvu fenýklu. Nech zeleninu lehce osmahnouti a pak dodej maso z kuřete, osolené, opepřené a řádně omyté. Maso nech i s kůží, jen nech křídla, stehna a prsa zvlášť. Maso opeč a pak zalij bílým vínem a nech dusit, dobře 6-8 směn. Pak do hrnce dodej čerstvou smetanu a nech jí probublat a zhoustnout.

Naglinská rychlovka

Nakup sobě dobrou uzeninu, ale dej pozor, ne každý řezník je poctivý a mouku jako maso prodal se pokusí! Dále připrav horký nálev. Vodu a ocet smíchej v poměru 2:1, přidej celý pepř a nové koření. I list z vavřínu můžeš přilohit. Zrovna tak špetka soli neztratí se. Uzeninu ponech v celku a vlož do nádoby skleněné či kamenné a horkým nálevem zalij. Přepečlivě uzavři a ponech tak dva týdny na temném místě uležet. Pak jen s chlebem podávej.

Tolik recept základní, chceš-li jídlo vylepšit, pak přidej do sklenice jemně pokrájenou cibuli, i česneku kousek dej. Jsi-li odvážený a ničeho se nebojíš, přidej ještě Hmillskou papričku. Když nebudeš šetřit, Důlní protahovák zve se toto jídlo.

Lívance z Domoviny

Nejdřív těsto řádně připrav, tedy mouku, mléko, sůl a jedno vejce smíchej. Pak přisyp ovesných vloček pražených, zhruba tolik, kolik půl těsta máš. Pokud výsledná hmota hustá příliš jest, ještě mléka trochu dolij, je-li řídké, pak mouku přisyp. Vezmi pánev rozpálenou, tukem řádně omaštěnou (husí lůj je nejlepší) a tvoř malé placky, které z obou stran do hněda osmažíš. Ještě teplé pák servíruj y borůvkovou zavařeninou a smetanou přelíté.

Sýrové bobulky

Vezmi sýr a na kostičky jej pokrájej. Dej do nádoby a koření dle chuti přidej. Sušené paprika,

kmín či pepř nejvhodnější jsou, však vyber pouze jedno z nich, nemíchej! Vedle olej rozehej, jemně s lístkem bylí vař (dej pozor, ať ani kapka vody nedostane se ti do oleje, sic prskání poznáš do syta!) a dej hned zchladit. Pak k sýru ještě kousek česneku dej a olejem zalij. Nech pár dní odpočinout, pak podávej před jídlem jako předkrm.

Smallandské hovězí

Tento recept není obtížný, však možná problém se surovinami budeš mít. Žluté zrno musíš mít, však rozemleté, se solí smíchané a následně vroucím octem přelité. Výsledek nevábneho vzhledu je, jako dětská stolička, ale chuti skvělá věc. Tedy recept – Vezmi hovězí maso, nejlépe roštěné. To na tenké plátky, centimetr silně pokrájej. Omyj, osuš, osol, opepři a v mouce obal – přesně v tomto pořadí. Pak rozpal sádlo a maso z každé strany rychle orestuj. Maso dej stranou a nech odpočinout, mezitím do stejného sádla přidej pokrájenou cibuli a nech průsvitnět. Pak vrať maso zpět a celé to ihned zalij vývarem a nech na ohni mírně dlouze dusit. Dbej na to, aby maso bylo měkké, téměř se rozpadalo. Vývar klidně přidej. Až budeš mít hotovo, maso opět na chvilku vyndej a kaši ze žlutého zrna nastav. Stačí dvě lžíce. Dobře rozmíchej a pak dej maso zpět a nech ještě půl směny vařit.

Friváé - první část

Dwany Růžička

Kapitola 1. - Iemarlien Gwardit

Jednoho zimního dne seděla většina vesničanů jako obyčejně v hostinci U hrocha a popíjela svařené víno. Hraničník Jorchen Kierke všem vyprávěl o rekonstrukci svého domu, který v obci před pár dny zakoupil. Jednalo se o starší stavení po elfu Melchizedechovi, který před lety tragicky zahynul v Carentanu. To zjevně hraničníka lákalo ke koupi. Vždyť už se několik dní snažil ostatním namluvit, že chátrající barabizna je významnou ukázkou elfí architektury. Jorchen si ovšem stěžoval na starostu, který mu prý zatajil, že v domě bydlel nějaký čas Horác Lipový. Hraničníka trápil údajný zápach hobitiny, který domem prostupoval, proto i v největším mrazu nechával otevřená okna, aby dům vyvětral. Nebylo divu, že trávil čas raději v hospodě.

Toho dne do hospody zavítal i cizí

barbar, zcela plešatý, na tváři několik špatně zhojených jizev. Jmenoval se Bald a hledal tu práci. Prý sloužil v armádě, ale byl propuštěn, či spíše vyhozen, a tudíž byl bez peněz. Zatím byl Jorchenem poslán, aby prorazil díry do ledu na obecním rybníce, a přišel si tak na pár zlatek.

Liscannorští seděli v hostinci dále a rozprávěli o všem možném, když se poznenáhlu otfásla země. Všichni na sebe zmateně hleděli, když se otfes opakoval. Nepravidelné otfesy pak pokračovaly několik hodin, až do noci. Elf Worrel, který se zabýval nadpřirozenem, oznámil ostatním, že něco podobného čekal. Tvrdil, že se země nachází v descendantu hada a stigmatu života, která jsou však svázána se stigmaty smrti. Pak podotkl, že v hodině štíra se to běžně nestává, neboť se nachází v kvadrantu ohně a působí na kvadrant vody, tedy na sedmou a osmou. Co tím chtěl říct ovšem netušil nikdo z ostatních.

Otfesy nakonec ustaly, dalšího dne však napadl černý sníh. Po podrobnějším zkoumání bylo zjištěno, že je plný popela. Worrel ostatním tvrdil, že je to jasné, principem je prý rovnováha. Nikomu jinému to ovšem jasné nebylo a praktický Gerllod raději odjel do Nurnu nakoupit zásoby jídla, kdyby došlo na nejhorší. Dalšíh několik dní se ovšem nic zajímavého nestalo a život se pomalu vrátil do normálu. Nováček Bald byl starostou najat na udržování sjízdných cest v obci, takže prozatím měl o živobytí postaráno.

Sníh už dostal zpět svou oslňující bílou barvu, když byli druzi Gerllodem Moskytem svoláni k poradě ke Hrochovi. Sdělil ostatním, že u něj byl elfí posel, který přinesl pozvání od muže jménem Iemarlien Gwardit do jeho sídla v Nurnu. Iemarlien Gwardit je otcem zesnulého elfího mága Riena Gwardita, kdysi významného člena družiny. Krom toho, jak potvrdil Zam Hadriger, je pan Gwardit členem trindindolské rady spravující zemi, tedy velmi vážený elf. Zejména Jorchen Kierke se na setkání s ním těšil doslova jako malé dítě.

Druhý den Nurnští, většina těch s alespoň trochou vychování umytá a nastrojená, vstoupili do pěkného domu v Zahradní ulici číslo 13, v luxusní nurnské čtvrti, kde se jim dostalo vřelého přivítání od pana Gwardita. Iemarlien Gwardit byl pomenší hubený elf, nalíčený a s obarvenými vlasy. Sečtější hrdiny zarazilo, že vypadá zhruba na padesát let, přestože jeho synovi by dnes bylo už více. Jorchen a Zam spekulovali, že Iemarlien bude patrně jedním z věčných, to jest elfů, kteří stárnou výrazně pomaleji než ostatní.

Zatímco družiníci ujížděli vybraných sýrů a upíjeli lahodné víno, Iemarlien Gwardit přešel k věci a předestřel stručný příběh. Všichni jeho potomci jsou již mrtví, s výjimkou dcery Frivaé. U Frivaé bylo v mládí objeveno chlii magické pnutí a dívka byla odvedena ke studiu magických věd na trindindolské universitě. Soudce Gwardit sdělil, že v minulém roce Frivaé odešla z domu a opustila Trindindol. Toužila poznat Nurn. Krátce a dobře, v polovině jarnu 1074 odešla s doprovodem a ubytovala se právě v tomto domě. Mínila studovat staré svazky v Nurnské knihovně. Věnovala se historii a měla velké nadání pro léčitelství. S rodinou udržovala čilou korespondenci. Poslední zpráva od Frivaé se datuje k 19. hodovanu 1074, ve zmíněném listu prý byly zmínky o plánované pouti na jih do Wallimoru. O důvodech cesty se však nezmínila. Zvláštní také je, že se na cestu vydala pouze v doprovodu služebné, jisté hoblity Zemiliny Cirousové, ostatní doprovod propustila.

Iemarlien Gwardit se tedy ihned s osobní družinou vypravil do Nurnu a uvedl čeřino zmizení ve veřejnou známost. Dále sdělil družiníkům, že se jeho dny krátí, jeho zdravotní stav není v pořádku. Jeho vztah s dcerou také prý v poslední době nebyl nejlepší, zejména proto, že mu pro práci nezbyl čas na rodinu, ale nyní chce, aby se vrátila a převzala rodinný majetek. Iemarlien naprosto vyloučil, že by za zmizením Frivaé mohl být milostný motiv. Zmínil však, že Frivaé prahla po poznání. Byla prý jednou z nejlepších léčitelek v Trindindolu, vyučovala i léčebnou a ozdravnou magii na trindindolské universitě.

Pan Gwardit měl už připraven plán. Rozhodl se zjistit místo pobytu své dcery pomocí astrálních sfér. Družiníci nejprve odmítli, že by něčeho takového byli schopni, ale Iemarlien vysvětlil, že již za tím účelem najal schopného theurga, kterým je jistý kudůk Zegrin Dudek, významný člen Velkého laboratoria v Nurnu. Nurnští se mají jen dívat. Po skončení rituálu pak bude jejich úkolem za doprovodu elfa Cindrena pátrat po Frivaé. S Cindrenem se druzi již během večere seznámili, neboť byl přítomen, byv bratrancem Frivaé. Pravda, bez představení by si leckdo mohl myslet, že jde o elfku, neboť byl velmi jemných rysů a měl vlasy na spáncích spletené do copů.

Zatímco v jedné z komnat se připravovala invokace, jak se zmíněnému theurgskému rituálu prý říká, zvolili si Nurnští mezi sebou vůdce, aby bylo jasné, kdo má za družinu jednat. Vítězem volby se stal učený elf Worrel

Sovák, který svým zástupcem jmenoval gwendarrosnského důstojníka Gerlloda Moskyta. Worrel pak od pana Gwardita převzal namalovaný obraz s pannou Frivaé, velmi pohlednou elfkou, která vůbec nevypadala na svůj vysoký věk.

Družiníci byli uvedeni do komnaty připravené k invokaci. V ní už se pohyboval shrbený starý kudůk se zdobeným šálem popsaným runami kolem krku. Ten dobrodruhům sdělil, že po dobu rituálu musí být naprosté ticho, nikdo nesmí mluvit, chodit ani nic podobného. V zásadě mají všichni sedět a zírat.

Středu zatemněné místnosti vévodila železná čtyřnoha, podpírající nějaký krystal. Kolem byl v dvousáhové vzdálenosti rudou hlinkou nakreslený kruh lemovaný miskami s bílým práškem. Čtyři větší misky byly umístěny v nohách podstavce. Vně kruhu směrem k západu stál stojan s tlustou knihou, na níž bylo patrné časté užívání. Nurnští se rozestavěli do koutů místnosti a vyslechli si poslední instrukce: Dudek vyvolá obrazy; nikdo během obřadu nesmí přerokčit kruh.

Invokace začala. Dudek zapálil louči, jinak byla tma. Theurg zjevně upadl do transu. Louči postupně zapálil misky, z nichž vyšlehl bílý plamen. Dudek začal cosi nesrozumitelně mumlat. Ze čtyř misek uprostřed vyšleho namodralé kalné světlo směrem ke krystalu. Ten začal zářit. Nurnští se nervózně zavrtěli na židlích. Theurg dál mumlal tajemné formule. Rozumět bylo jen slovům Frivaé a Gwardit. Dudek to opakoval stále dokola, jako mantru. Čas letěl a světlo pulsovalo stále rychleji. Náhle se rozléto do prostoru v sloupu zářící mlhy. Bylo to tady. Začaly se zhmotňovat obrazy. Záblesky krajiny. Moře. Vlny. Několika dobrodruhům se až zatočila hlava a sevrěl se jim žaludek. V mlze se objevil obrys. Postava. Ležící. Žena, ležící na boku. Dudek stále mumlal zaříkání. Kolem ženy se objevily mříže. Klec. Ženou je Frivaé. Vypadala zraněná, znavená, na sobě špinavé, zabláčené šaty. Objevily se další postavy. Hobitka, zřejmě Cirousová. Ve stejné kleci. Stará se o ni. Vedle další žena, lidského rodu. Prkna byla sbitá do tvaru mříží. Klec visí na jakémsi mechanismu. Všechny ženy byly oděny ve stejných hadrech, jakési hrubé pytlovně. Obraz se začal vzdalovat. Bylo možno spatřit další klece, a další. Mnoho klecí. Za nimi hora se strženým úbočím. Důl s šachtami. Všude bláto, ruch. Spousta lidí. Kolem vlají vlajky a praporce. Černé a rudé. Otroci tlačili vozíky hlušiny. Nebyl tam žádný sníh, jen bahno. A svištící biče. Bylo možno spatřit další hrubé stavby, ale pak obraz začal blednout a vytrácet se. Dudek vhodil do misek další

prach. Mumlal další zaříkání, ale nepomohlo to. Invokace skončila.

Po rituálu se dobrodruzi odebrali zpět do jídelny, jen vůdce Worrel odešel do pracovny probrat s Iemarlienem Gwarditem probrat otázku peněz. Trindindolan nabídl velice slušnou sumu, ale Sovák velmi netaktním způsobem hodným své domoviny naznačil, že na dceři se nemá šetřit, neboť by mohla přijít k úhoně, a donutil tak nebohého ustaraného otce částku nejen výrazně zvýšit, ale ještě zaplatit značnou část předem. Pak se družiníci s Iemarlienem Gwarditem rozloučili a rozešli se po Nurnu sbírat informace.

Večer se dobrodruzi sešli U hrocha, aby probrali zjištěné skutečnosti. Bylo zjištěno, že vlajky spatřené při invokaci, se patrně vztahují k zemi Kortos, která leží někde na jihu mezi Wallimorem a Assuaenem. Frivaé se o historii Wallimoru zajímala, proto vypadala tato stopa nadějně, narozdíl od několika jiných možností. V Erkrachtu prý však v současnosti zuří občanská válka a krom toho tam řadí piráti, takže plout tam je velmi nebezpečné. Družiníci se dohodli, že popluží do wallimorského města Gambledy, kde se snad dozví nějaké další informace.

Kapitola 2. - Starostenské volby

Ještě před odjezdem ohlásil starosta Gerllod Moskyt konec svého funkčního období a bylo tedy nutno zvolit nového starostu. Liscannorští občané se sešli v hospodě U hrocha. Právo volit a být volen mělo pět družiníků, a sice Gerllod Moskyt, Bolbuch, Zoltar Zemikosa, Jorchen Kierke a Grendell. Jorchen Kierke se ovšem vzdal svého práva kandidovat, ostatní se nicméně pustili do volebního boje a začaly proslovy.

Jako první promluvil barbar Grendell: “Já bych teda jako chtěl říct, jakože mě všichni znáte, jo. Jsem tu nově a přináším jako nový myšlenky. Je potřeba tu nastolit jako tu rovnost, hlavně pro barbary. Tady se furt mluví vo elfech, ale na barbary se zapomíná, takže já bych jako to chtěl napravit. No, to bude asi všechno. Proslov má být krátkej a údernej, jo”.

Když barbar domluvil, ujal se slova odstupující starosta Moskyt: “Takže co bych měl říct? Všichni víte, že jsem starostoval už dvě funkční období a byly to úspěšné doby. Vesnice pod mým vedením vzkvétala a vzkvétá a obecní pokladna je plná. Za hlavní úkol si kladu dopsat všechny novinky pro obecní list, aby byly zaznamenány důležité události. V poslední době na

to nebylo mnoho času, jelikož starostování není jednoduché a je třeba se věnovat mnoha jiným věcem. Proto dávám slovo, že budu-li zvolen, všechno doplním a budu pokračovat ve své pilné práci na rozkvětu vesnice, jako dosud”.

Přítomní uznale pokyvovali hlavami, když si Gerllod sedal zpět ke svému pivu, a slova se chopil Zemikosa. “Tak mě všichni dobře znáte. Nejsem sice žádný hezoun a nenosím zvlášť dobré oblečení”. To byla pravda, proti elegantnímu Moskytovi vypadal Zemikosa jako trhan, přes lesk svého hrdě nošeného suspensoru. “Ale důležité jsou činy”, bouchl Zoltar do stolu, čímž probudil dřímajícího Bolbucha. “Nemůžu říct, že by Moskyt starostoval špatně, to ne. Na druhou stranu, kdokoliv jiný by to uměl lépe. Novinky dokáže napsat kdokoliv, to není žádný volební trumf. Před vámi všemi slibuji, že novinky napíšu a napíšu je bez hrubek”. Toto prohlášení vyvolalo bouři veselí, neboť všichni věděli, jakým způsobem alchymista píše. Když hlasitě chichotání umlklo, Zoltar pokračoval: “Já si myslím, že do čela vesnice je potřeba postavit nějakou osobnost. A takovou osobností jsem prosím já. Kamkoli vkročím, všude si mě pamatují. Mé služby jsou žádané mladými i starými. Máte zkrátka štěstí, že jsem tady, abych se chopil úkolu zvelebit vesnici. Lepšího starostu než mě si nemůžete přát”.

Smějící se Zemikosa se usadil a místo něj povstal staříček Bolbuch. Odkáslal si, zhluboka se napil piva a začal: “Tak já bych chtěl nejprve poděkovat Gerllodu Moskytovi za dobrou práci a úsilí, které rozkvětu obce věnoval. Stav pokladny je uspokojivý a já hodlám v rozmnožování obecního jmění pokračovat. Všichni víte, že ve finančních záležitostech se vyznám”. To opravdu všichni věděli. Řada dobrodruhů byla u trpaslíka na vysoký úrok zadlužena. “Chci podporovat soudržnost obyvatel a vymáhat dodržování pravidel. Hodlám podporovat výstavbu, místní mládež a obecní školu. Podle mého mínění by měl starostou být někdo se zkušenostmi a léty. Starosta by se také neměl poflakovat po světě, ale měl by být přítomen ve vesnici a plnit svoje povinnosti. Pokud budu zvolen, nevrátím se k dobrodružnému životu, ale budu se věnovat pouze obci. To samosebou obnáší i sepsání novinek, které za mého případného starostování budou takové, jako nikdy dříve”.

Po těchto obsáhlých proslovech přistoupili občané k hlasování. Prvním hlasujícím byl Grendell, který zvolil Bolbucha. Následoval Kierke, a ten zvedl ruku pro Moskyta. Pak byla řada na Zemikosovi. “Tak tedy”, poškřábal se na hlavě

alchymista, “já jsem si pozorně vyslechl řeči ostatních, a nemohu jinak, než zvolit sebe. Skutečně jsem nenalezl žádného lepšího kandidáta”.

Řada přítomných dala najevo svou nevoli, následně ovšem hlasoval Bolbuch a po vzoru Zemikosa zvolil také sebe. Jako poslední měl hlasovat Gerllod. Dosavadní průběh ho postavil před dilema. Mohl zahodit své svědomí a hlasovat také pro sebe, čímž by popřel své dosavadní jednání. Ve druhém kole by pak měl velkou šanci uspět. Nakonec se rozhodl chakterně a rozvážně. Dal hlas rovněž Bolbuchovi a Liscannor tak získal nového starostu.

Kapitola 3. - Cesta na jih

Dalšího dne Gerllod Moskyt zajistil družině v nurském přístavu lodní lístky na plavidlo jménem Okoun, které míří na Gambledy. 6. chladnu 1075 se na palubu Okouna nalodila Nurnská družina pod vedením Worrela Sováka, elfiho kouzelníka z dalekého a divokého ostrova Álfheim, který se poslední dobou věnoval studiím věšteckého umění. Druhým magikem v družině byl Zarn Hadriger, elf z tajemstvím opfedené země Trindindol. Velmi silná byla válečná část družiny. Krom gwendarronského důstojníka a zkušeného dobrodruha Gerlloda Moskyta byl přítomen hobit Dwany Růžička, hádavý barbar Darkal Dorn a jeho natvrdlý kolega Rhak Thogey. Bojovou podporu zajišťovali hraničník Jorchen Kierke, v pořadí třetí barbar družiny Grendell a nováček Bald, bývalý voják.

Nakonec tu byl ještě elf Cindren, který sice nebyl členem družiny, ale jel jako doprovod a dobrodruzi mohli počítat s jeho pomocí. Ne všem se elfova přítomnost v družině zamlouvala. Nadšen z ní byl zejména Jorchen Kierke, známý elfomil, který Cindredu považoval za zosobnění všech elfích ctností. Jenže právě svou dokonalostí lezl Cindren ostatním na nervy.

Několik dobrodruhů navíc iritoval svými četnými magickými předměty, které v šeru modře poblikávaly. Zejména Zarn se toužil o těchto tajuplných kamenech dozvědět více, ale Cindren nebyl příliš sdílný. Jednoho večera nad skleničkou vína však prozradil, že se jedná o azuriony, někdy též zvané Smarťaliovy kameny. Lze prý do nich ukládat magickou energii a elfové je proto využívají k uchovávání kouzel a zařikání. Zarn potvrdil, že v Trindindolu se azuriony v malém množství těží a používají je členové Radní gardy a Mantra Magne, což je společenství, které má za cíl ochranu magie

jako takové.

Plavba na jih proběhla klidně, přestože v jižních vodách měly hlídky na palubě pohotovost a ke střelbě byl dokonce připraven palubní šípomet pro případ přepadení piráty. Moře kolem Erkrachtu je nebezpečné, to se obecně ví. Přesto problémy nenastaly a po jedenácti dnech plavby Okoun poklidně přistál v přístavu Lygom, malém městečku sloužícímu jako přístav a překladiště zboží putujícího z a do Gambled. Jelikož byl večer, ubytovali se družiníci v zájezdním hostinci U jabloně.

Druhého dne ráno se družina vydala na Gambledy. Dorazila v poledne a ubytovala se v hostinci U malé studny na Strážném náměstí. Družiníci si dali oběd, s výjimkou Gerlloda a Zarna, kteří vyrazili sbírat informace na radnici. Asi po dvou hodinách se vrátili a zasedli taktéž k obědu.

“Takže jsme zjistili následující”, chopil se slova Moskyt. “Ve Wallimoru vládné Melen, syn Evelíny, sestry bývalého krále Krochana. Tenhle Krochan bojoval proti Erkrachtu. Tam totiž v roce 1047 zemřeli Ilsen a Hundra, prý se zabili navzájem. Na to začala občanská válka a obyvatelstvo houfně prchalo, mimo jiné na Tor Meldon, kde díky uprchlíkům vzniklo město Čatran. Postupně se tihle lidé uchýlili k pirátskému a je to teď bašta pirátů. Erkracht je v současnosti v podstatě rozdělený na tři části. Mocný ostrov ovládá Mamon z Leborku, který se prohlašuje Ilsenovým nástupcem a chce obnovit sílu Erkrachtu. Ostrov ryby a okolní ostrovy ovládá Bakron Obránce, který získal moc, jelikož odrazil útok Krochana na Ilsen, nezabránil mu ale ovládnout Ezer, takže ten nyní patří k Wallimoru. A na Rudém ostrově a severních ostrovech vládnou dvojčata, nějaký Zorbar Sudý a Barzor Lichý. To jsou prý čarodějové pocházející odněkud z jihu a je zajímavý, že uzavřeli mír jak s Wallimorem, tak s Kamenným ostrovem”.

“A co z toho všeho plyne pro nás?”, chtěl vědět Grendell.

“Hele, nikdy nevíš, co se ti může hodit”, zpražil ho Gerllod. “Tak dál, co zemřel Krochan, tak Wallimor další útoky na Erkracht nevedl. Spíš to vypadá, že tu jsou taky spory o moc a země není moc jednotná. Tady v Gambledách je správcem nějaký Lepej Věrný, co je regentem prince Zorika. Je tady dost pobořených domů, jak jsme se dozvěděli, tak tady bylo taky zemětřesení, ale zřejmě vo dost silnější než u nás. Napadnul tady černej sníh a byla cejtít spálenina. Díky tomu se mezi lidma rozmohly různé sekty. Některý hlásej konec světa,

jiný nabízejí spasení. Mezi nima jsou hlavně aktivní vzývatelé nějakýho Amon-Súra. Ten je prej uctívanej na jihu v Kortosu, kam chceme jet. Zjistili jsme, že z Kortosu sem nedávno přijeli dva lidi domlouvat zásilku uhlí. Prej přitom nešetřili zlatem, a teď s tím uhlím maj odjet na lodi jménem Bílá vlna. A kromě nakupování uhlí taky šířili víru a sháněli nový duše”.

Zarn doplnil, že si najali spojku, mladýho kluka jménem Jeleb, který má sehnat další informace o tom podivném Kortosu. Družiníci zatím zjistili, že večer v hostinci vystoupí Jižní hvězda, což je nějaká místní známá tanečnice. Samozřejmě si hned zamluvili místa.

To se příliš nezamlouvalo vůdci Worrelovi, který chtěl jet zpátky do Lygomu pokusit se nalodit na nějakou loď do Kortosu. Po protestech spoludružiníků tam nakonec odjel jen s Cindrenem pokusit se sehnat nějakou použitelnou loď.

Ostatní v klidu popíjeli místní pivo a čekali na večerní atrakci, když dorazil mládenec Jeleb a přivedl s sebou jakéhosi vysloužilého námořníka s dřevěnou nohou. Ten se představil jako Kalipan a prý se plavil na obchodní lodi přepravující zboží mezi Kortosem a Wallimorem. Tento muž oznámil družiníkům, že Kortos leží jižně od pralesů nad Assuaenem, který si podrobil. V Kortosu je přístav Jerez a cesta tam trvá tři až čtyři týdny, podle počasí. Problém cesty do Kortosu představují piráti působící v oblasti. Díky nim je cesta nesmírně nebezpečná.

Kortos je sídlem boha Amon-Súra. Ten prý přivedl lid do Kortosu a je tedy zbožštěnou osobou. Vládné mu patriarcha, který je v podstatě Amon-Súrovým zástupcem. V Kortosu je víra v Amon-Súra velmi silná a bezvěrci tam nejsou vítáni. Důležité bylo zjištění, že po Kortosu není možné se volně pohybovat a zejména elfové jsou tam pronásledováni. Amon-Súr totiž usiluje o svět bez magie a zosobněním magie jsou právě elfové. Pronásledovaní jsou nicméně i ostatní magici. Situaci komplikuje také to, že v Kortosu se nemluví obecnou řečí, ale hrdelní kortštinou, takže nebude snadné se s místními dorozumět.

Ještě před začátkem představení se vrátili Worrel a Cindren z Lygomu. Zjistili, že Bílá vlna je velká loď pod vlajkou Wallimoru. Plánuje vyplout za tři dny za doprovodu dalších čtyř obchodních lodí a dvou válečných plavidel, kvůli bezpečnosti.

Worrel si pak sedl stranou a rozbalil svůj pergamen s magickými kameny, pomocí kterých

věští budoucnost. Po chvíli vše zase sklídil a oznámil družiníkům, že pojedou na jih.

Následně zazněly první tóny hudebníků, a vzápětí se hostinec otřásl v rytmu hudby. Když se objevila tanečnice, propukl natrískaný hostinec v nelicené nadšení. Polonáhá tanečnice měla na sobě róbu skrýjící skutečně jen to nejnutnější. Ladně se vlnila do rytmu a přítomné mužské osazenstvo se potilo, sem tam někdo nedokázal udržet zavřenou pusou. Družinové elfové sice vystoupení ohodnotili jako rozjívené poskakování za doprovodu jednotvárné hudby, ale z vábných křivek tanečnice oči nespustili. A že bylo na co se koukat. Vnady i umění tanečnice by zasloužily daleko lepší prostředí.

Druhý den ráno se elfové vydali na nákup. Worrel totiž navrhl, aby se před kortosany zamaskovali, jinak by jejich elfí rysy mohly způsobit problémy. Nakoupili proto paruky, falešné vousy a nějaké barvy na tělo na ztmavení bleďe elfí pokožky. Také sehnali nějaké kaftany, turbany a roucha, které se na jihu nosí a dokáží podobu jedince snadno skrýt, takže by elfové mohli vypadat dle možností nenápadně.

Po zamaskování elfů se družina přesunula do Lygomu, kde kontaktovala kapitána Bílé vlny Žabraka s jeho zástupcem Zakanem a zajistila si místo na palubě na cestu do Travertu. Prozatím se družiníci nehodlali šířit se svým záměrem doplnout až do Jerezu.

Ráno se Nurnští nalodili a nastěhovali se do vyhrazených kajut. Všimli si hádky mezi kapitánem a dvojicí kortosanů, Kastorem a Bulurem. Oba to byli lidé, ale zatímco Kastor byl vysoký, s dlouhými kníry a zastřiženými vlasy, Bulur byl prakticky trpaslíkem s holou hlavou a svalnatými pažemi. Oba měli kortské barvy a byli po zuby ozbrojeni. Oba se také zásadně neusmívali a chovali se přezíravě a stroze. Právě oni zřejmě najali Bílou vlnu na přepravu uhlí.

Ve chvíli, kdy Bílá vlna odrážela, objevila se na molu jakási ženština naháněná skupinou mužů. V poslední chvíli vyskočila na loď, kam se vysápala za pomoci Gerlloda Moskyta. Ukázalo se, že je to Jižní hvězda, tanečnice z hostince U malé studny. Nyní se ovšem představila galantnímu Moskytovi jako Serina, a válečník z jejího koketného jednání poznal, že by zřejmě nebyla proti nějakému bližšímu seznámení. Ženu měl ostatně pár set mil daleko, tak co.

Slibné tokání přerušil rozčilený kapitán, ale uklidnil se, když mu Serina zaplatila za cestu.

Nurnští se rozešli po palubě zjistit víc o ostatních spolucestujících. Kastor s Bulurem měli pod sebou skupinu čtyř pohůnků, kteří se ale s nikým nebavili. Dost možná to měli zakázáno, jelikož vypadali přihloupě a mohli by něco prozradit. Pak tu byli Hurk a Hoblok, lovci mřící do pralesů lovit exotickou zvěř. Posledními cestujícími byla Zita a Jorik, upjatá a škrobená žena kolem třicítky se synem, která jela do Travertu za prací jako vychovatelka dětí nějakého bohatého obchodníka, jistého pana Cepeniny.

Posádka se skládala z kapitána Žabraka a jeho zástupce Zakana. Výraznou postavou byl také mohutný bocman Buratůša. Družiníci také měli často co do činění s nesympaticky vlezlým a urvaným kuchařem Ferinem a jeho pomocníkem jménem Cedník. Ze skupiny námořníků zaujal nejvíc nešikovný krollí pomocník Zvratek. Krom toho byli na lodi čtyři wallimorští vojáci jako stráž.

Worrel se pokusil špehovat podezřelého Kastora, ale ten nějakým záhadným způsobem odhalil přítomnost neviditelného elfa. Sovákovi se naštěstí podařilo včas zmizet. Bylo však jasné, že možnost nepozorovaného sledování kortských a podloudné získávání informací bude velmi obtížné.

Druhý den cesty se zhoršilo počasí a silné vlny způsobily nevolnost většiny pasažérů nezvyklých na podobné podmínky. Zvláště družinové elfové silně trpěli a dva dny nedokázali pozít ani sousta.

Třetího dne se na obzoru objevilo několik lodí a posádka se začala hotovit k obraně před piráty. Lodě se nicméně zakrátko obrátily a zamířily zase pryč. Vojenský doprovod byl zřejmě na piráty moc silný.

Dalšího dne flotila přistála v Kaltoru. Tam ale na loď vstoupili wallimorští vojáci a cestující a posádku vyhnali k výslechu. Nurnští se dohodli, že se budou vydávat za obchodníka Tenninga z Nurnu, kterého hrál Gerllod Moskyt, s obchodními partnery a ochrankou na cestě hledat obchodní kontakty na jih. Výsledky kupodivu proběhly k všeobecné spokojenosti, dokonce ani tupý Rhak Thogey se nepodřekl.

Druzí se vrátili k lodi a posedávající na molu čekali, jak se situace vyvine. Během čekání se dozvěděli o zatčení připrčeného Bulura. Ten se totiž šel provokativně pomodlit do svatyně Amon-Súra, kterou před dvěma dny vojsko zavřelo pro šíření zakázaného náboženství. Zdá se, že Wallimor přestal víru v Amon-Súra tolerovat. Důležitější však bylo, že byl Gerllod znovu předvedl do pevnosti

ke kapitánu Ornaldovi.

Moskyt se nezdráhal, ale během rozhovoru s Ornaldem se rozhodl riskovat a vsadit vše na jednu kartu. Prozradil kapitánovi, že Nurnští jsou ve skutečnosti žoldnéri, kteří jedou do Kortosu sbírat informace. Nabídl mu přitom, že se s ním o tyto informace podělí a případně dodá mapu. Na oplátku potřeboval, aby kapitán umožnil pokračovat Bílé vlně v cestě. Chvilí se dohadovali, ale Ornald využil možnost získat informace o tajemném Kortosu, které potřeboval k potlačení Amon-Súrovců, takže souhlasil. Nakonec se dohodli, že Ornald nechá zatknout i ostatní kortosany krom Kastora, s kterým se pak Nurnští mnohem snáze dokáží domluvit. Navíc kapitán prozradil Gerllodovi, co věděl o kortské historii.

Původní domovinou kortských je jakýsi Zulharad, kontinent ležící jihovýchodně od Assuaenu. Odtud přišli lidé, kteří postupně osídlili Kortos a podmanili si Assuaen, jenž dnes už téměř celý pohltila poušť, a to včetně kdysi prosperujících měst. Zulharadany prý přivedl samotný Amon-Súr, který byl následně oslavován jako bůh v takzvaných šakrách, což jsou svaté texty. Podle víry kortských Amon-Súr bojuje s Pánem draků, Ilandrisem, ale kapitán Ornald nevěděl, zda se jedná o skutečnou válku nebo spíše o jakési podobenství. Zemětřesení a popel padající z nebe je však prý průvodním jevem povstání Amon-Súra a předzvěstí závěrečného souboje. Amon-Súrovi přísluhovači tady ve Wallimoru verbují lidi, což se místním představitelům samozřejmě nelíbí, proto se rozhodli to zarazit. Je nicméně jasné, že kortští staví vojsko, ale za jakým účelem není jasné a panují obavy, zda se nehodlají vydat na sever.

Nakonec se Gerllod s Ornaldem dohodli na další schůzce v hostinci U Cardy, načež Moskyt odkvačil vyřídít všechno ostatním.

Hostinec U Cardy byl špelunkou nejhrubšího zrna, kde se točilo pančované kyselé pivo. Tlupa nurnských hrdlořezů sem však docela dobře zapadla. Kapitán Ornald dorazil, jak slíbil, jen v civilu. S ním přišel malý snědý mužíček jménem Al-Bútur, původem assuaenec, který se na posádce staral o kontakty s jihem a utečence. On sám prý věří v Al-Achmala, což je staré božstvo assuaenců. Al-Bútur dále poskytl Nurnským kontakt na muže jménem Múrmur Matar, assuaenského kočovníka a pastevece z pouště. Druhým kontaktem byl pan Bastien z Travertu. Žádné další informace Ornald neměl, a tak i se svým podřízeným hostinec opustil. Nurnští se též vydali zpět na loď.

Tu již vojáci opustili a kapitán dostal

povolení vyplout. To však odmítl s odvoláním na Kastora, který dosud nebyl propuštěn. Navíc považoval plavbu na jih bez doprovodu ostatních lodí za příliš nebezpečnou a chtěl jí proto zcela zrušit. Worrel mu navrhl, že bychom mohli plout jako žoldáci. Dohady ukončil příchod brunatného Kastora, který byl právě propuštěn. S kapitánem se okamžitě odebral do kajuty.

Družiníci se sesedli v jídelně čekající, co se z jednání Kastora s kapitánem Žbrakem vyvrbí. Worrel vzal své věštecké kamínky a jal se nahlédnout do budoucnosti. Rozhodil kameny po stole a chvíli na ně zíral. Pak začal: "Pohlaví něžné na palubě ve smrtelné konstelaci davýří se nachází, a kdo s nimi by začal si cosiť, ten lygoma nepěkného chytit by mohl. Záměry osudu naše inkognito vedou tak, jak námi chtěno. Není bezpečné cesty, však dáno jest nám plout a postupně vše se vyvrbit jeví".

Družiníci chvíli přemýšleli nad věšteckými slovy elfovými. "Takže pojedeme dál a uvidíme, co nás potká", shrnul význam věštby Grendell.

"Hele", přistoupil k Worrelovi kuchař Ferino. "Ty jako umíš věštít?".

"Jo", přikývl elf.

"A nemoch bys mi říct, jestli je mi žena doma věrná?", požádal důvěřivý Ferino.

Worrel se ušklíbl, vzal kuchaře za ruku a podíval se mu do dlaně. "Jsi debil", sdělil mu nakonec svou věštbu.

Ferino se rozčílil. Vzhledem k přítomnosti nurnských ozbrojenců se neodvážil vztáhnout na Worrela ruku, ale zahrnul ho přívalem nepublikovatelných námořnických nadávek, z nichž některé neznal dokonce ani Darkal Dorn. Elfa se zastal Jorchen, tak mu Ferino vynadal taky a oba nechal Zvratkem z jídelny vykázat. Nepochopitelná Worrela urážka tak měla za následek jen to, že k jídlu Nurnští nadále dostávali nejhorší sličtů.

Ani ostatní Worrelovy věštby nebyly brány příliš vážně, neboť už toho večera pozvali Nurnští na pokoj Zitu a Serinu a při lahvi vína s ženami rozprávěli. Obzvláště barbar Grendell se kolem nich podezřele točil a Jorchen Kierke nedokázal spustit oči ze Serinových vlnadných křivek. Když vůdce viděl nesměle blekotajícího hraničnicka, který zjevně v přítomnosti dívky nebyl schopen myslet, vzal si Serinu stranou a snažil se jí uplatit, aby se s Jorchenem vyspala. Nepřesvědčil ji však, nebo nebyl ochoten obětovat dostatek zlatáků, a tak musel přijmout fakt, že Kierke bude

občas duchem nepřítomen.

Druhého dne Kastor žádal po kapitánovi Žabakovi okamžité vyplutí a nabídl za to dokonce dvojnásobek původní ceny. Kapitán ovšem požadoval větší počet mužů na ochranu lodi. Po dohodě s Worrelem byli Nurnští najati jako ochranka, ale kapitán požadoval dalších alespoň 15 hlav a příslibil družiníkům odměnu, pokud se jim podaří muže sehnat.

K odcházejícím družiníkům se přitočila Serina, která se nabídl, že muže za úplaty sežene, ale vůdce jí rázně odmítl. Raději poslal Gerlloda za Ornaldem, pokud by chtěl na loď tímto způsobem propašovat nějaké svoje lidi. Dobrodruzi se podle jeho rady vypravili verbovat do špeluňky zvané Černá kůže, zjevně pojmenované dle zcela černého hostinského. Dobrovolníků však nebylo nazbyt a krom dvojice Ornaldových mužů se přihlásili pouzí dva další. Důvod posléze za úplatu prozradil podezřelý stařík jménem Strakapoud. Ve městě se šeptalo, že po Bílé vlně jdou chlapi z Ruky tmy, což je pirátská loď, takže se do služby nikdo nehrnul. Bílá vlna je prý plná peněz, což se dobrodruhům jevilo poněkud podezřelé, neboť podle jejich informací měla převážet uhlí. Strakapoud se každopádně vyznal a za další úplatu sehnal potřebné muže. Jednalo se o převážně hobitů a kudůči kumpanii pod vedením jistého Kemříka Jáni.

Když se všichni vrátili na Bílou vlnu a Nurnští dostali odměnu za naverbované muže, vzal si zavražedený Kastor stranou vůdce Worrela a nabídl mu vysokou odměnu za osvobození Bulura. Po krátké poradě Worrel nabídku přijal a Nurnští se opět ocitli ve městě. Pro případ, že by byli sledováni Kastorovými pohůnky, předstírali druzi hlídování v okolí věznice, a Worrel s Gerllodem se vydali za Ornaldem. Toho přesvědčili, že se vyplatí získat důvěru představitele kortské moci záchranou jeho společníka, který by patrně stejně v base nezustal příliš dlouho, a domluvili plán fingovaného přepadení.

Bulur měl být převezen do jiného vězení, a krátce po soumraku skutečně ze šatlavy vyjela skupina vojáků, mezi nimiž byl spoutaný vězeň s pytlek přes hlavu. Při projíždění malým hájkem vyběhli Nurnští s hlasitým křikem z úkrytu a bouchali meči o štíty, aby nadělali co největší hluk. Připravení vojáci odpověděli křikem a smrtelným chropotem, aby oslepený vězeň řídící se jen sluchem uvěřil skutečnosti celé akce. Nurnští stáhli Bulurovi pytel až po notné době předstíraného útěku, aby neviděl místo srážky. Kvapem se pak přesunuli na

Bílou vlnu, kde Kastor nařídil kapitánovi okamžité odplout.

Ráno přišel Kastor s Bulurem za dobrodruhy a poděkoval jim za dobře zvládnutou akci. Také vyzval Nurnské, aby s ním pluli až do Jerezu, kde se pro ně určitě najde práce. První krok na cestě do Kortosu tak byl učiněn.

Kapitola 4. - Piráti

Bílá vlna byla na cestě již čtyři dny, když se na obzoru objevila plachta. Rychle se přibližovala a brzo nebylo pochyb o tom, že se jedná o piráty. Kdosi dokonce tvrdil, že loď je neblaze proslulá Ruka tmy. Kapitán nařídil připravit šípomety a všichni bojeschopní muži se shromáždili na palubě. Kastor tvrdil, že Amon-Súr je na straně posádky, ale zda tím dodal mužům odvahy nebylo zcela jisté.

Zakrátko začaly dopadat kolem lodi kameny z katapultu umístěného na pirátské lodi, ale naštěstí nepřátelé neměli příliš přesnou mušku. Na střelbu odpověděl Rhak Thogey výstřely ze své kuše. Tupý barbar si však neuvědomil, že piráti jsou stále zcela z dostřelu lehkých zbraní, a tak jen marně poslal pár šípů do hlubin moře.

Piráti se rychle dostali na dosah šípometů, a tak mohla Bílá vlna konečně palbu opětovat. Šípomety však byla vybavena i pirátská loď. Hned první výstřel probodl skrz naskrz Balda, takže nebožák byl na místě mrtev. Větší palebná síla pirátů donutila ostatní krýt se za hrazením nebo v podpalubí, aby se vyhnuli podobnému osudu.

Netrvalo dlouho a došlo i na lehčí zbraně, takže se do přestřelky konečně zapojili i někteří z Nurnských. Zarn Hadrigrern se mocně nadechl, zamával rukama a cosi nesrozumitelně zamumlal, a o okamžik později se přes pirátskou loď přehnala mohutná ohnivá koule. Přes několik požárů na palubě a krátký zmatek popálených pirátů se jejich lodice stále blížila a na Bílou vlnu se snesla další salva šípů. Vysilený Zarn zmizel v podpalubí následován Jorchenem těžce postřeleným z kuše.

Piráti se rychle přiblížili a přichystali zahákování. Množství lan s kotvami nebylo možné přesekat, a tak se lodi zakrátko ocitly vedle sebe a na palubu Bílé vlny dopadly dva můstky, po kterých se hnali piráti, jakoby jim ani nevadilo kymáčení se na vzdušných vlnách. K jednomu můstku se postavili Nurnští, druhý obsadila skupina vedená Kastorem a Bulurem. Další piráti se však snesli z lanoví na provazech a boj se tak rozšířil na

celou palubu Bílé vlny.

Před můstek se postavila dvojice válečníků Gerllod Moskyt a Dwany Růžička, kteří bok po boku zkušeně likvidovali pronikající piráty. Zezadu je jistili Darkal Dorn, Rhak Thogey a Grendell, posléze je střelbou podpořil i Jorchen. Několik šípů přiletělo i z lanoví, kde se nesmírně obratně pohybovala Serina a pobíjela útočníky přesnými ranami své kuše. Piráti spatřivši masakr ve svých řadách zaváhali a přes můstek se příliš nehrnuli, čehož využili Moskyt s Růžičkou a magicky podpoření Worrelem přeběhli na palubu Ruky tmy.

U druhého můstku byla situace vážnější, piráti dokázali prorazit a bylo mnoho mrtvých, přesto zejména Kastor s Bulurem drželi pozice a nakonec piráty dokázali rovněž odrazit. Pirátský kapitán si uvědomil vážnost situace a zavelel k odražení, ale to už se k němu přihnali Nurnští hrdobci Gerllod a Dwany a vzápětí jeho hlava poskakovala po palubě. Bylo dobojováno.

Bílá vlna se otfásla hromovým křikem zkrvavených vítězů. Snad jediným, kdo se nadšení neúčastnil, byl Jorchen Kierke, který místo toho usekával hlavy padlým hobitům a jejich krev naléval do nalezeného vědra. Ve zmatku si ho nikdo nevšímal, takže svou kořist odtáhl do kajuty, kde si lepivou tekutinu přelil do měchů.

Jeho počínání neuniklo vůdci Worrelovi, který se snažil promluvit hraničnickovi do duše, ale zřejmě to moc nepomohlo. Domlouvání přerušila kapitánova řeč o udatnosti posádky a velkolepém boji. Po kapitánovi promluvil také Kastor, který neopomněl zmínit Amon-Súra. Ten prý vstoupil do srdcí bojujících a pomohl jim zvítězit. Kastor také všechny přítomné vyzval k následování Amon-Súra, neboť jen tak se mohou stát lepšími lidmi. Nakonec Kastor nařídil naházet všechnu kořist na hromadu, aby si každý mohl vybrat cokoliv chtěl. Lodní pokladnu ovšem zabavil sám.

Po prosloveh se na palubě objevila Zita a Serina a rozdávali všem korbele s alkoholem na oslavu vítězství. Kdosi vytáhl skřípky a začal neuměle hrát. Námořníci začali zpívat sprosté písničky a Serina se vrhla mezi muže tančit s každým, kdo se právě namanul. Oslava vítězství se rychle zvrhla v nezřízenou pitku. Jen Jorchen odmítl alkohol a zkusil dát přednost hobití krvi ze svého měchu, ale nechutná tekutina mu přivodila poněkud nevolno. Ze sledování veselící se Seriny na něj padl smutek a rozhodl se odebrat se raději ke spánku. Cestou zakopl o zcela zpitého Worrela, kterého si naložil na záda a odtáhl do kajuty.

Gerllod Moskyt, ostřílený voják, dostal po krvavé bitce chuť oslavit vítězství i jinak než alkoholem. Vida, že Serina se veselí v kole s houfem námořníků, prohodil pár slov k Zitě roznášející další poháry s pitím. Už nepůsobila tak upjatě, jako prve. Zkusil jí vzít opatrně kolem pasu. Neprotestovala. Při procházce po palubě se postupně blížili k její kajutě, kde také skončili. Ještě přípitek, a mohla začít zábava. Jenže Gerllod nestihl dokončit to, co začal. Pojednou ucítil, že není schopen pohybovat údý, jakoby mu celé tělo zdřevěnělo. Vydal srdcervoucí výkřik, a pak se po ráně pěstí do žaludku zhroutil z postele. Zita do něj ještě hrubě kopl a nepěkně se přitom zašklebila.

Náhle se ozvalo zabušení na dveře. Zmatený a ponížený Gerllod ucítil naději, že je snad na cestě pomoc. Skutečně, za dveřmi stál Jorchen, zřejmě jediný, který se nedotkl otrávené kořalky. Naděje však byla rychle zmařena, když se vedle objevila Serina a přesně mířenou ranou do brady srazila hraničnicka na zem. V tu chvíli na něj skočil cizí chlap, barbar Krupec. Nebylo divu, že ho na palubě dosud nikdo neviděl, původně byl nečistým kouzlem proměněn v Zitina synka a většinu času se skrýval v kajutě.

Loď v tuto chvíli ovládaly Zita a Sarina za pomoci barbařího pohůnka. Serina zkušeně kormidlovala, zatímco Zita s barbarem svazovali posádku. Kdo jevil známky probuzení, tomu dali čichnout z malé truhličky.

Probuzený Jorchen se snažil najít něco, čím by přeřezal pouta. Téměř se mu podařilo dostat se k noži na opasku jednoho námořníka, ale jeho počínání si všimla Serina. S nepěkným úsměvem vzala nůž a lehce s ním projela hraničnickovi v rozkroku, přičemž mu jasně naznačila, co ho čeká, pokud se o něco podobného pokusí ještě jednou. Pak přivolala Zitu, která dala Jorchenovi čuchnout z truhličky. Ten se snažil nenadechnout a předstíral paralýzu, což se mu celkem podařilo a pirátky si ho dále nevšímaly.

Ne tak Gerlloda. Ten se sice také snažil předstírat omámení, ale byl prokouknut a vrhl se na něj barbar Krupec. Začal Moskyta škrtit a nadávat mu. Tak se ukázalo, že je ve skutečnosti Zitiným milencem a její dovádění s Gerllodem se mu pranic nelíbilo. Vyhrožoval dokonce uříznutím Moskytovy chlouby, ale Zita ho zarazila, že prý zajatec ztratí cenu. Gerllod si oddychl, vidina otroctví nebyla tak strašná v porovnání se záchranou před bezprostředním nebezpečím. Pak mu Zita přitiskla na hlavu truhličku a on upadl do bezvědomí.

Jen Jorchen Kierke mohl sledovat, jak pirátky pak pokračovaly v díle. Zita na vyvýšenou žád' umístila mohutnou pochodeň, která následně zaplála jasným červeným plamenem. Byl to signál. Jorchen po chvíli uslyšel něco jako máchání křídel. Snažil se zrakem proniknout černočernou tmou, ale neviděl nic, jen zvuk sílil. Hraničník se zděsil, když pár sáhů nad ním prolétla obluda jako vyřezaná z nejděsivějších nočních mūr a přistála na palubě. Erýnie. Nestvůra nesnesitelně páchla a Kierke měl problém udržet na uzdě svůj žaludek. Z jejich zad seskočil šedovlasý stafec. Na zhruba šedesát let vypadal muž ve skvělé kondici, měl těžké brnění a vyzbrojen byl mohutným kladivem. Ženy měly ze setkání zjevně radost, neboť ho velmi vřele přivítaly polibkem. Tak dorazil Cetler, vůdce pirátské floty.

Po něm připlula i další loď, Jižní hvězda, plná pirátů. S jejich pomocí byli zajatci rychle obrání, svázání a odvedeni do kajut. Cetler pak nařídil posádce Jižní hvězdy plout napřed na základnu, neboť Bílá vlna byla přeci jen pomalejší než pirátské plavidlo. Zůstala proto jen základní posádka.

Zdalo se, že pirátský plán nemůže nic překazit. A přitom byl prostý. Když se Cetler dozvěděl, že po Bílé vlně jde Ruka tmy, rozhodl se zabít dvě mouchy jednou ranou. Dostal na palubu Zitu a Serinu, které měly po nevyhnutelném boji s konkurenčními piráty všechny omámit. Tak Cetlerově tlupě snadno padla do rukou loď, kořist, mnoho mužů na proděj do otroctví a ještě se zbavili nevídané konkurence.

Nurnští byli naházeni na jednu hromadu do své kajuty. Nebyli však v bezvědomí všichni, ale úspěšně je předstírali Jorchen a Dwany. Když byli v kajutě všichni, pověsila tam Zita malou lampičku, v níž hořel prášek z truhličky. Ten prášek, jehož vdechnutí znamená bezmoc nevědomí. Když se za Zitou zabouchly dveře a její kroky lodní chodbou odezněly, vyškrábal se svázaný Jorchen na nohy a hlavou lampičku srazil na zem. Pak rychle zadupal oheň, aby prášek ztratil svou moc. S Růžičkou si pak navzájem rozvázali pouta, a následně začali rozvázovat a budit i ostatní spáče.

Provizorní ozbrojení nebylo kdoví jaké. Dwany se ozbrojil lampičkou, Gerllod dřevěnou závorou a Jorchen provazem s uzlem na konci. Bylo nezbytné získat lepší zbraně. Naštěstí Worrel dokázal zneviditelnit Moskyta a Růžičku, kteří se tak mohli vydat na průzkum.

Dvojice prošla podpalubím lodi, kde byla tma a klid. V kajutách tam byli nahromaděni spící

zajatci a hořely tam lampičky. Válečníci se nezdržovali a opatrně se vyškřábali na palubu. Ležela tam hromada zbraní. Při pohledu na horní palubu však oba průzkumníci strnuli. Rozvalovala se tam hrozivá erýnie. Před čichem obloudy by je zřejmě jejich neviditelnost neuchránila, a tak museli jednat co nejopatrněji. Přesto se zmocnili několika zbraní a urychleně se vrátili do kajuty.

Část družiny se ještě nepodařilo probudit, takže se k dalšímu prozkoumávání lodi vydalo jen šest bdících, a sice Gerllod Moskyt, Dwany Růžička, Darkal Dorn, Jorchen Kierke, Worrel Sovák a Cindren. V podpalubí dobrodruzi uhasili lampičky, ale nikoho z dalších námořníků se probudit nepodařilo. Díky tajemné substancí upadli do příliš hlubokého spánku.

Na palubě byla jen erýnie a Serina u kormidla, ostatní piráti byli v horních kapitánských kajutách. Průzkumníci se snažili zaslechnout alespoň nějaké útržky hovoru, ale nic důležitého neslyšeli. Zaslechli jen rozkaz k úklidu zbraní, načež se několik pirátů věnovalo odnášení a třídění poházené výzbroje. Nurnští se stáhli zpět do podpalubí a čekali. Když nastal zase klid, došlo k diskusi, co dál. V podpalubí se dalo setrvat a bylo by ho možné i bránit, navíc se dalo čekat, že se časem probudí další námořníci. Nikdo ale netušil, jak dlouho ještě pojedou. V pirátském sídle by mnoho šancí neměli. Naopak rychlým úderem mohli využít moment překvapení. Tento nápad nakonec zvítězil.

Průzkum kabin ukázal, že nikdo z posádky se stále neprobudil, naštěstí z Nurnských se probrali už Grendell a Zarn. Byl připraven plán boje. Gerllod a Darkal měli zaútočit na erýni, zatímco Dwany, Jorchen a Grendell se měli zmocnit kormidla. Cindren s nalezanou kuší měl ostatní podporovat střelbou a Worrel se Zarnem zajišťovali magickou podporu. Na povel se družinici vyhmuli na palubu.

Po jednom schodišti vyběhl Dorn a Moskyt, načež zabodli své meče do těla hrozivé erýnie. Obluda nelidsky zařvala. Máchla prackou a odhodila stranou udatného Gerlloda. Toho však využil Darkal a přesekl jí křídlo. Rozzuřená obluda se obrátila na barbara a její čelisti sklaply kousek od jeho hlavy. V nose ho zaštipal páchnoucí dech. To už byl Gerllod znovu na nohou a sekl obludu zezadu do krku. Obluda zaúpěla a snažila se vzlétnout, ale přeražené křídlo jí to neumožnilo. Válečníci zasadili poslední údery a dodělávající obluda se zřítla na spodní palubu.

Po druhém schodišti uháněl Dwany

Růžička následován Jorchenem. Nešikovný hraničník však zakopl a zřítíl se zpět na palubu, přičemž s sebou vzal i Grendella běžícího za ním. Tak k Serině doběhl jen Dwany a neohroženě se na ní vrhl. Žel pirátka měla v rukávu roztodivné triky. Jako stín se vyhnula smrtící čepeli a obratně podkopla hobitovy nohy. Dwany těžka dopadl na podlahu a meč mu vypadl z rukou. Serina se mu nemohla dále věnovat, neboť se k ní ze dvou stran blížili Jorchen a Grendell. Jako vítr se zatočila a vyhnula se jejich čepelím, ale zásah bleskem jí zbavil rovnováhy a Grendell jí špičkou meče zasáhl do ramene. Zděšená pirátka hmátla k opasku pro jakési kuličky. Ty si metla pod nohy a náhle tam nebyla. Zbýl po ní jen štiplavý čmoud.

Dívka se objevila vysoko v lanoví a nebyl čas jí odtamtud dostat, neboť se na palubu začali hrnout piráti. Ukázalo se, že Zita je kouzelnice, jelikož několik pirátů se objevilo přímo mezi družiníky. Situace byla vážná. Gerllod se ocitl v obklíčení, když bojoval proti Cetlerovi a Krupci, navíc se mu další pirát dostal do zad. Z vyšší paluby mu přispěchal na pomoc Růžička, který seskočil a srazil přitom na zem Cetlera. Ani to nepomohlo. Krupec točící nad hlavou řetězem zakončeným ostanatou koulí zasáhl Gerlloda do spánku. Moskyt se zhroutil na zem a několika dalšími ranami z něj piráti vytloukli duši.

Starý Cetler dopadl těžce na zem sražen Dwany, a než se stačil zvednout, zarazil mu hobit čepel mezi pláty jeho zbroje. Obratný hobit nezatežovaný brněním se vyhnul ráně Krupcova řemdihu a bodl rozhozeného barbara mečem do slabin. Vedle jako lev bojoval Darkal Dorn a u nohou se mu hromadili piráti. Stále jich ale bylo dost živých. Boj proti přesile byl vyčerpávající, ale hrdinové se bili o holý život. Rána do hlavy poslala do bezvědomí Růžičku, ale hluk z podpalubí prozradil, že se zřejmě konečně probrali i nějací námořníci. Pirátům skutečně nepřícházely žádné posily a zkrvavení Dorn, Grendell a Kierke tak dokázali zbývajících nepřátele dorazit.

Cindren na druhé palubě zkusil sestřelit Serinu z lanoví, ale pirátka obratně seskočila a ranou okovaně pěsti ho srazila k zemi. Pak vyběhla proti zbývajícím družiníkům. Klopýtajícímu Dornovi krvácejícímu z mnoha ran se do stehna zabodla otrávená dýka. Barbar zesínal a klesl na zem. Serina přiskočila ke Grendellovi, obratně se vyhnula jeho ráně, a pak ho kopl pod koleno a pěstí mu zasadila tvrdý zásah do žaludku. Barbar se zkroutil v bolestivé křeči, ale stále se držel na nohou, a tak mu pirátka prudkou ranou dlaní přerazila krkovicí a

nebohý Grendell se svalil mrtev na palubu. Jorchen se po dívce ohnal mečem, ale minul a po tvrdé ráně do brady se s ním zatočil svět.

Když se družiníci probrali, spatřili, kterak Zita, Serina a jeden další pirát nakládají nějakou kořist do jednoho z člunů. Chtěli prchnout a zajatců si dále nevšíмали. Jenže to byla chyba. Worrel v nestřeženém okamžiku oživil jednu z mrtol v odporného ghúla, který se spolu s Darkalem a Dwany vrhl na Serinu. V tu chvíli udělal něco nepochopitelného Jorchen Kierke. Místo aby se připojil k útoku a pomohl ostatním, vyběhl ke kormidlu a prudce ho strhl na stranu. Loď se naklonila a nurnští útočníci se místo útoku rozplácli na zemi. Jediný, kdo zůstal stát bezpečně na nohou, byla obratná Serina. Dvěma ladnými kopy poslala do bezvědomí Dwanyho a Darkala. Pirát zabodl svou zubatou šavli do ghúla, ale nemrtvý mu ránu vrátil a zlosyn ztuhl v křeči a se zaduněním se zhroutil. Přiskočila Serina a zkušeným kopem přerazila ghúlovi průdušnici, ten však ještě stihl máchnout pařátem a škrábnout pirátku na lýtku. Serině se podlomily nohy a svezla se na zem.

Zita chtěla cosi zakouzlit, ale na druhé straně paluby se Cindren chopil povalující se kuše a střelil jí. Žena zaječela a zmizela. Zbývá Nurnští se seběhli na místo posledního boje. Cindren provizorně vyléčil Dorna, který se probral, zatímco ostatní začali svazovat zajatce. Worrel dokonce přerízl Serině slachy na rukou, aby ani po probuzení nebyla nebezpečná. Cindren se chtěl věnovat Růžičkovi, který byl stále v hlubokém bezvědomí, když na palubu vylezla Zita s planoucí pochodní a jakýmsi balíkem.

“Chci volný odchod pro sebe a sestru, nebo to tu všechno vyhodím do povětří”, vrískala Zita, kterou zcela zjevně cloumala histerie.

“Má bomby”, vydechl Sovák.

“Jestli uděláš krok, tak jí podríznu”, zařval Darkal Dorn, který se rozčilením celý trásal. “Jako tohodle tady”, dořval, popadl ležícího pirátu a zařízl ho jako podsvínce.

Zita zesínala. “Vydejte mi sestru a nechte nás odjet”, křičela hystericky. “Jinak všichni chćipnete”.

“No tak, klid, nějak se dohodneme”, snažil se situaci uklidnit Worrel. Zita pod jeho vemlouvavým hlasem dala pochodeň dále od pytle, ale trást se nepřestala. Sovák se jí snažil chlácholivými slovy ukonejšit, ale moc to nepomáhalo a žena trvala na svém.

Zita během vyjednávání ustupovala na jednu stranu, zatímco Darkal s mečem na Serinině hrdle na druhou. Vtom se za Zitou objevil připomělý Rhak Thogey, který se konečně probral, a s ním malý hobit patřící k tlupě Kemříka Jáni. Ten držel v ruce vědro s vodou, kterým skropil Zitu a uhasil jí pochoděň. Zita zaječela a zcela vynervovaný Darkal Dorn se neudržel a podřízl Serinu. Zité se po tvářích koulely slzy, když metla pytle na zem. Všichni skočili na zem, když následný výbuch pokropil palubu kusy dřeva smíšenými se Zitinými pozůstatky.

Bomba našťastí nebyla dost silná, aby na palubě tak velké lodi nadělala velké škody. V palubě sice zela díra, ale trup lodi zůstal neporušen a několik požárů se podařilo rychle uhasit. Pouze hraničník Jorchen nehasil, ale smutněma očima pozoroval mrtvolu sličné Seriny, jejíž spanilá postava ho řadu dní pronásledovala ve snech.

O něco později se na palubu vypoťácel Kastor držící si krvácející ránu na hlavě, nahnul se přes palubu a začal zvracet. Pak se vrávoravým krokem přesunul k Růžičkovi stojícímu nejbliž.

“Podejte hlášení”, vyzval hobita velitelsky.

“Všichni nepřátelé jsou mrtví”, opáčil lakonicky hobit.

“Amon-Súr bdí nad naší cestou”, pokýval Kastor spokojeně hlavou.

Pak se Kastora chopil Cindren a po záminkou ošetření ho odvedl do kajuty, čímž dal Nurnským možnost shromáždit kořist po pirátech včetně lodní pokladny.

Posléze se podařilo probudit veškeré osazenstvo lodi a posádka změnila kurs zpět k jihu. Mezi muži však byly těžké ztráty, padl i kuchař Ferino a také kortosan Bulur, i když tyto ztráty se nesetkaly u Nurnských s projevem jakéhokoli smutku.

Hromadný pohřeb nastal během dne. Nejprve promluvil kapitán Žabrak, který vyjádřil vděk zejména Nurnským za ochranu Bílé vlny a života jeho i posádky. Po něm mluvil Kastor, jako obvykle vyzdvíhoval pomoc Amon-Súra, který podle něj zabránil, aby celá posádka padla do otroctví čarodějníků. Dlouho také mluvil o svém padlém příteli Bulurovi.

Nakonec promluvil také Worrel za společenstvo. Byl však stručný, především vyzdvihl nutnost vzpomínat na hrdiny, kteří položili život na oltář svobody. Po těchto srdceryvných projevech byly mrtvoly padlých s pietou naházeny do moře.

Po obřadu si Kastor vzal Worrela stranou a přiměl ho vrátit uloupenou pokladnu. Takže přeci jen nezůstalo její zmizení zcela bez povšimnutí. Worrel si nechtěl Kastora pohněvat a hromadu zlata tedy vrátil.

Mezi Nurnskými se objevil i onen hobit, který polil Zitu vodou. Za tento čin ho Worrel přijal do družiny, jelikož o to projevil zájem. Jmenoval se Otakáro Vesta a byl nesmírně ukecaný. Hnedle všem družiníkům vyprávěl o svém životě, i těm, kdož o to nestáli, jako byl například Jorchen Kierke nesoucí Otakárovo přijetí do družiny se značnou nelibostí. Když se ho hobit zeptal, zda by mu nechtěl dělat sluhu, urazil se a chvíli vypadalo, že se na prťavce vrhne. Vesta si z toho však nic nedělal a brzo našel sluhu v přitroublém barbaru Thogeyovi.

“Kde ses tu vlastně vzal?”, zeptal se nováčka Dwany.

“To je dlouhý příběh”, začal Otakáro, ale ani ho nenapadlo přestat. “Já pocházím z Železného hřbetu, to je hlavní město Bořimska. Rodina Vestových patří mezi nejbohatší v zemi, máme několik hostinců v Bořimsku, v Karnolu a dokonce i na Rodochu. Náš hostinec U zlaté koruny patří k nejvyhlášenějším v zemi. Pak máme rozsáhlý polnost, několik statků, loveckej zámček a investujeme taky do obchodu. Můj otec Bořivoj Vesta je hlavou rodiny a majetek zdědil po dědovi Johanovi před několika lety. Po něm to převezme můj starší bratr Oliver, který teď obchoduje na Rodochu. Ještě mám tay sestru Olivii, která se bude brzo vdávat. V takový rodině jsem si žil patřičně spokojeně, rodiče mi zařídili vzdělání u nejlepších učitelů, a pak jsem šel studovat universitu v Barratu. Tu jsem úspěšně dokončil loni. Učení mě ale nudilo, tak jsem se začal zabývat alchymii, hlavně třaskavinami. To jsem studoval v Bořimsku v místním cechu, výroba třaskavin má totiž u nás dlouhou tradici, a bavilo mě to daleko víc než studium v Barratu. Pak jsem se sice musel věnovat podniku, ale nebyly na mě kladené velké nároky, protože ten stejně převezme Oliver. Otec ani děd proto nic nenamítali, když jsem se rozhodl vyrazit do světa zjistit, jak to chodí, případně sehnat obchodní kontakty. A tak jsem s otcovými penězi a matčiným požehnáním vyrazil v doprovodu sluhu na cestu na východní kontinent. Jenže v Kaltoru nastaly potíže, v přístavu nás přepadli a sluhu zabil. Já sotva vyvázl životem a zůstal jsem bez peněz. Proto jsem se přidal ke skupině žoldnřů Kemříka Jáni, jelikož mi nabídli malý výdělek. Ta skupina měla dost hrubé mravy a otřesné chování, ale v mé

situaci jsem se s tím smířil. Pak Kemřík sehnal práci jako doprovod na lodi plující na jih, a já se octl tady”.

Když Vesta konečně domluvil, většina Nurnských už dřímala. Jen Rhak Thogey, nový sluha, se chvíli škrábal na hlavě, a pak se zeptal: “Hele, já to nechápu s tím východním kontinentem. Jakej to je kontinent?”. “Tenhle”.

Po deseti dnech plavby proplula Bílá vlna kolem Nerenu, malého přístavu uprostřed pustiny. Město leží na vysokých skaliscích a je s přístavem propojeno úzkým schodištěm vytesaným přímo do skály. I na dálku mohli cestující Bílé vlny obdivovat umnou práci zdejších kameníků.

Dalšího dne přistáli Nurnští v Travertu, kde hodlal kapitán doplnit zásoby a prodat kořist po pirátech. Město bylo špinavé a plné bláta a jeho obyvatelé vypadali divoce a byli ozbrojeni. Dobrodruzi viděli množství klecí plných malých černochů, kteří tu zjevně byli loveni jako otroci. Worrel se snažil sledovat Kastora, ale opět se mu to nepodařilo. Zjistil jen, že Kastor má jakousi magickou ochranu, přestože je magie v jeho domovině zakázána. Worrelovi se také zdálo, že přívěšek, který nosí Kastor na krku, obsahuje azurion podobný těm používaným Cindrenem.

Družiníci se rozhodli zapít to, že jsou po dlouhé době zase na pevné zemi, v hostinci U jetele. Tam si k Nurnským přisedl člověk příjemného zevnějšku a přátelsky se ptal, kam že to jedou. Zpočátku k němu přistupovali s nedůvěrou, neboť se zdálo, že z nich chce loudit informace. Postupně se ale ukázalo, že je to přívětivý chlapík, který si chce pokecat a hlavně sehnat nějakou práci. Jmenoval se Jerome Skuld a ukázalo se, že pochází z Gwendarronu. Tam sloužil v armádě, ale po inzultaci důstojníka byl vyhozen a začal se živit jako žoldák. Dostal se až sem, kde se nějakou dobu živil jako lovec otroků, ale už by se chtěl zas podívat někam dál. Worrel souhlasil, aby se Jerome přidal k výpravě.

Druhého dne Bílá vlna odplula na poslední úsek své cesty.

Kapitola 5. - Jerez

Trvalo dalších dvanáct dní, než loď dorazila na dohled Jerezu, hlavního města Kortosu. Přístav byl tvořen zátokou krytou cípem skalisek, na jejichž vrcholu se tyčila obrovská socha zvrčí čtyřlčetí sáhů. Představovala muže s křídly

opírajícího se o meč, který měl na hlavě zlatou korunu zářící v paprscích slunce. Amon-Súr. Socha naprosto převyšovala budovy stojící vedle. Kortosané na palubě vzdávali soše úctu, jakoby to byl skutečný bůh.

Otakáro vyrušil Kastora klanícího se majestátní soše a chtěl, aby mu doporučil nějakou dobrou hospodu. Kastor se sice tvářil značně upjatě, hlasitý hobit, který, ačkoliv se ho ptal, nepustil ho v podstatě ke slovu, ho poněkud dráždil, ale nakonec zmínil hospodu Kemalova slza. Ostatně, hodilo se mu poslat cizince na bezpečné místo.

Bílá vlna přistála, a sotva námořníci uvázali lana, vtrhla na loď horda vojáků. Jak už družiníci věděli, v Kortosu se nemluví obecnou řečí, takže z výkřiků nebyli ani zbla moudří. Worrel každopádně nařídil zdržet se násilí a sledovat situaci. Kastor se srdečně přivítal s veliteli vojáků, s několika se dokonce objal, a jal se s nimi rozmlouvat. Kapitán Žabrak rozhovor s napětím sledoval a nakonec se zeptal, co se to jako děje. Kastor odvětil, že je podezření, že na lodi jsou čarodějníci a špehové, proto budou všichni cestující i posádka předvedeni k výslechu. Kapitán i námořníci byli zjevně pobouřeni, ale Kastor je ujistil, že to nebude trvat dlouho. Nurnští si to nemysleli, naopak se někteří už viděli v kortském žaláři, ale momentálně se s tím stejně nedalo nic dělat.

Na nábreží byla celá posádka lodi obklíčena vojáky, ale Kastor znenadání pokynul Worrelovi, abychom ho následovali, a celé nurnské společenstvo tak bylo vyvedeno ven. Kastor odvedl dobrodruhy na kopec, kde stála vojenská pevnost. Řekl, že má pro Nurnské další možnost výdělku. Bude je prý potřebovat. Nejprve se však musí podrobit výcviku v pevnosti Jefizem, která leží ve vnitrozemí. Jedná se především o získání základních znalostí jazyka a víry. Nurnští odhadli, že se takový výcvik bude spíše podobat vymývání mozků, ale nahlas to nikdo neřekl.

Kastor dále oznámil družině, že má veliké štěstí, neboť zrovna zítra se tu koná svátek příchodu Amon-Súra, největší svátek v roce. Budou mít tedy zítra volno a mohou se zúčastnit oslav. Nyní ale musí každý dostat svou subu. Suba je jakási povolenka, kovová destička s vyraženým jménem a znakem označujícím příslušnost majitele. Ztratit subu je hrdelní zločin. Nurnští budou označeni jako žoldnřři a díky tomu budou mít právo nosit zbraň, ale nikoli opustit Jerez. Kastora mají navštívit zítra po slavnosti a on jim oznámí, co dál.

Pak Kastor vydal příkazy vojákům a

Nurnské opustil. Vojáci přinesli truhlu s kovadlinou, množstvím raznic a několik prázdných sub. Do nich vyrazili jméno každého dobrodruha a pod jméno znak. Znak připomínal vyražený zub a označoval žoldnéře.

Když měli všichni dobrodruzi přidělené suby, vydali se na cestu zpět do města, směrem k hostinci Kemalova slza. Cestou bylo nutno přejít most přes páchnoucí řeku protékající městem jménem Cizra. Na mostě stála hlídka vyžadující suby, dobrodruhy však bez problémů pustila. Ti si všimli, že nad mostní konstrukcí je brána s obřím azurionem. Jak posléze Nurnští zjistili, kámen reaguje na aktivní magii, takže přes most neprojde například neviditelný.

Kemalova slza se nalézala hned vedle řeky, takže vzduch nebyl z nečistějších, ale znaveným dobrodruhům se nechtělo hledat jiný podnik. Hostinský byl až příliš vlezlý, ale zchladil ho Otakáro, který příliš nepochopil vůdcův příkaz chovat se nenápadně a ptal se hostinského, kde by mohl sehnat alchymistické suroviny. Hostinský se přirozeně zděsil, jelikož cokoli spojeného s magií by mu vyneslo upálení. Netušil, zda cizinci nejsou najati, aby zkoušeli jeho věrnost, ale každopádně popřel, že by o něčem takovém cokoliv věděl a nadále si choval k dobrodruhům značně odměně a podezřavě. Zda celou věc nahlásil nebylo jisté.

Druhý den ráno se družinici sešli na snídani, kterou tvořila zavařenina, med a vejce, tedy dosti podivná kombinace doplněná přelazeným čajem. Inu, na jihu jsou jiné stravovací návyky. U snídaneč nabídl hostinský dobrodruhům, že by jim jeho syn Nasim mohl dělat průvodce. Hovoří obecnou a ve městě se vyzná. Worrel přijal, protože vzhledem k neschopnosti Nurnských pohybovat se v cizím prostředí průvodce potřebovali, byť Nasim byl zjevně spíše špicl nežli průvodce. Mnozí oprávněně podezřívali Kastora, že jim doporučil tento hostinec proto, aby byli pod dohledem.

Po snídani vyšli Nurnští vedeni vytáhlým mladíkem Nasimem směrem k Amon-Súrovu náměstí. Ulice byly plné trhovců, kteří nabízeli zejména látky, koberce a hrnce. A také všudypřítomné sušené marmelády, kortské speciality. Jediný, komu tato přelazená požitavina chutnala, byl Otakáro, který několik lahví nakoupil do zásoby.

Když družinici opět přecházeli most, všimli si mezi vojáky také dvou mužů, kteří byli součástí hlídky, ale mezi vojáky zjevně nezapadali. Jakoby se jich ostatní stranili. Místo zbraní navíc

měli hůl opatřenou azurionem. Nasim dobrodruhům vysvětlil, že to jsou psi, hledači magiků. Nejsou to prostí vojáci, spadají přímo pod Rudý koncil, což je rada samarů. Samaři jsou důstojníky kortské armády, ale také věrní uctívači Amon-Súra, jedno bez druhého je nemožné. K nim patří též Kastor.

Při procházce druzi zjistili, že město je rozděleno na několik čtvrtí oddělených hradbami, míra jejichž špíny se zvyšovala se vzdáleností od centra. Suby zřejmě opravňovali různé lidi vstupovat jen do určitých částí města. Po špinavé, ale široké ulici, kterou Nasim nazýval vzrostně bulvárem, se družina dostala až do rozlehlého parku, kde se právě konal lukostřelecký turnaj. Soutěžilo se ve střelbě na zavěšený kožený vak z koňských zad v plném trysku. Bylo vidět, že kortosané jsou schopní lučišníci. Nasim potvrdil, že luk je tu národní zbraní a voják se bez lukostřelby neobejde.

Během sledování lukostřeleckého klání se dal Worrel do řeči s jakýmsi snědým domorodcem zahaleným v dlouhém hábitu s kaftanem na hlavě. Dotyčný se představil jako Al-Rahem, assuaenec z pouště, který přišel do Jerezu za lepším živobytím. Ovládal plyně obecnou i kortštinu a působil v rámci možností důvěryhodněji než přidělený špicl Nasim, takže ho Worrel přibral jako průvodce.

Družinici by si rádi prohlédli lépe stánky s jídlem, zvláště vůně pečených beranů vháněla dobrodruhům sliny do úst. Nasim nicméně trval na tom, že je právě čas odebrat se na hlavní náměstí, kde se koná přehlídka, kterou si Nurnští rozhodně nemohou nechat ujít. K jídlu zatím přinesl Nasim alespoň kornouty se sladkostmi a sušenou marmeládou, ale nesetkal se s přílišným pochopením a kromě Otakára a Al-Rahema si nikdo ani nevzal. Za chvíli dobrodruzi dorazili k obrovské stavbě sestávající z pěti vysokých věží spojených mosty. V budově je prý připravený trůn pro Amon-Súra, až se vrátí. Kněží tvrdí, že se vrátí brzy, o čemž sice většina dobrodruhů přesvědčena nebyla, ale nahlas to nefikali. Zatím jeho jménem vládne patriarcha jako jeho pozemský zástupce. Tím je momentálně nějaký Buknedin, starý patriarcha Theodorik zemřel před rokem. Buknedin je tedy tím, kdo povede kortský lid ke světlým zítřkům.

Před budovou se nalézalo rozlehlé náměstí, pochopitelně Amon-Súrovo. Tam právě začínal tradiční průvod samarů. Jeli v plné zbroji na koních a nad hlavami jim vlály černorudé vlajky. Dav bouřil nadšením, které ještě zesílilo, když se objevil patriarcha. Byl oděn do bílorudého pláště a

na krku měl zavěšenu černorudou štolu. V ruce svíral hůl s modrým azurionem ozdobeným zlatými křídly. Nasim byl z toho pohledu docela u vytržení, ale družinici byli chladní. Překvapivě zůstal chladným i místní domorodec Al-Rahem. Ten vysvětlil družiníkům, že Amon-Súr je božstvo kortosanů, assuaenci jako on věří v Achmala, pouštního boha.

Lid kolem Nurnských bouřil, někteří dokonce samým nadšením omdlávali. Patriarcha vstoupil do budovy a po chvíli se objevil na balkóně, kam samaři za dunění bubnů přinesli také Amon-Súrův trůn. Buknedin se mu poklonil a dav začal aplaudovat. Neutuchající potlesk trval téměř půl hodiny, než se lidé vyčerpali a patriarcha se konečně dostal ke slovu. Začal plamenný projev, kterému ale Nurnští nerozuměli. Al-Rahem jim přeložil, že říkal zhruba: “My, děti Amon-Súra, vzpomínáme, kdy naše oči spočinuly na něm. A také kdy jeho oči spočinuly na nás. Viděli jsme jeho zář. Dal nám tuto zemi. Slíbili jsme, že tuto zemi připravíme na jeho návrat. Dal nám lásku, ale někteří nechtěli naslouchat. Obrátili svou duši k černokněžnickým kejklům a magickým hříčkům. Tito magikáni oddalují den návratu nejvyššího. A to my nestrpíme. Ukážeme, že pevně stojíme po jeho boku a bojujeme jeho bitvu. Očistíme tuto zemi od čarodějníků, ať se tu dá zas lépe dýchat. Ať shoří jejich duše”.

Pak pokynul vojákům, kteří přivlekli na náměstí dvě klece. V každé byl naskládán tučet vystrašených chudáků, muži, ženy, dokonce i děti. Na okraji náměstí byly připraveny hranice. Dav jásal a těšil se na veřejné upalování čarodějníků. K tomu ale nedošlo.

Zatímco oči většiny lidí z davu byly upřeny ke klecím, všiml si Worrel zmatku na střeše domu naproti paláci. Zjevně tam došlo k bitce. Zesopdu nebylo dobře vidět, ale pak se na kraji objevil muž oděný v černém s tvářmi zakrytou stříbrnou maskou vlka. To už si ho všimli i ostatní v davu a náměstí ztichlo. Bylo vidět skupinky vojáků snažící se protlačit si cestu davem k budově. Muž v masce chvíli stál se založenými rukama a vychutnával si pozornost davu. Pak pokynul někomu za sebou a vzduchem prolétly dvě rachejtle. Jedna zasáhla přesně klece se zajatci, kterým během okamžiku dopřála milosrdnou smrt. Druhá směřovala k patriarchovu paláci, kde vybuchla těsně pod patriarchovým balkónem. Vzduchem prolétly kusy těl a vzduch zavanul silným zápachem. Vypukla panika.

Nurnští byli naštěstí stranou největšího návalu, takže si dokázali proklestit cestu davem do jedné z bočních uliček. Následoval úprk uličkou, a

po několika zatačkách dovedl Nasim družiníky do hospody Zeregina Luna. Byla to zcela natřískaná špeluňka s několika stoly. Nurnští se ovšem nerozpakovali vyhodit několik domorodců od stolu, obsadili ho sami a objednali pití.

Al-Rahem vysvětlil zmateným družiníkům, že ten muž v masce je Karabaš, velitel povstalecké skupiny nazývané vlci. Vlky tvoří především nejrůznější magikové, kteří proto usilují o legalizaci magie v Kortosu. Není jich moc, proto nelze mluvit o občanské válce, ale spíše dochází k podobným útokům, kterým si vlci získávají pozornost. Vojákům se nicméně přes veškeré úsilí stále nedaří vlky potlačit.

Netrvalo dlouho a dveře do lokálu se rozletěly. Dovnitř vpadlo šest ozbrojených postav. Vlci na útoku. Vedl je trpaslík, který byl zcela černý. Otakáro později prozradil ostatním, že černí trpaslíci žijí na jejich kontinentě v zemi zvané Gatarstán.

Dalšími vlky byli vysoký assuaenec se dvěma šavlemi, drobná dívka v plášti a tři po zuby ozbrojení barbaři. Vlci křičeli, ať se nikdo nehýbe, jinak ho zabijí. Mezi sebou se pak začali radit, co dál. Nervy měli zjevně nadrané, hlavně ženská byla na pokračí hysterie a po tvářích jí tekly slzy.

“Pobijte je. Pobijte je a získáte slávu, vděčnost a obdiv všeho našeho lidu. Amon-Súr vás za to odmění”, žádal Nurnské Nasim a oči mu zářily, ale družina hleděla spíše na Worrela, který zjevně byl zcela opačného názoru. Jorchen Kierke si vytáhl meč, ale všiml si toho jeden z barbarů, odkopl meč a chytil hraničnicka pod krkem. Jeho smrdutých dech ovál Jorchenovu tvář a následovalo několik rázných slov v kortštině, které se daly vyložit jako vyhrožování smrtí. Pak se pozornost barbarů přenesla k jakémusi civilistovi, který náhle vstal a rozběhl se ke dveřím. Rána mečem ho srazila k zemi a po dřevěné podlaze se začala roztékat krev. Žena zabitého se nekontrolovatelně rozječela a muselo jí umlčet několik důrazných facek.

Nasim stále naléhal, že by Nurnští jako žoldáci měli zakročít, ale odpověděl mu pouze Jorchen, který na něj soustředil svou magii. Ztuhlé tělo mladíka kleslo na stůl. Hraničnick si přešel po hrdle, na což okamžitě zareagoval Otakáro a zabodl výrostkovi do zad dýku, aby byla jistota, že se už neprobere.

Worrel se konečně rozhodl, čarodějnický se proměnil v hostinského a vyrazil k černému trpaslíkovi. Využil nastalého zmatku a nabídl mu pomoc. Společně pak zašli do zadní místnosti mimo zvědavé pohledy civilistů v lokále. Černý trpaslík se

představil jako Obur a jeho kolegyně slula Ajča. Worrel jim nabídl zneviditelnění, žel neměl sílu na více než tři lidi. Dohodli se rychle. Obur souhlasil, že se večer sejdou znovu v Kemalově slze, kde se dohodnou na možnostech, kterými by si mohly obě skupiny vzájemně pomoci, neboť nyní nebylo času nazbyt.

Zbývalo vyřešit problém s přebytkovými vlky, které nebylo možné zneviditelnit. Vlci zjevně nebyli úzkostliví, co se týkalo jejich spojenců, neboť Obur pragmaticky souhlasil, aby je Nurnští pobili a získali tak další důvěru u svých nadřízených. To se také stalo. Na Worrelův pokyn se zvedl Dwany a probodl barbara stojícího vedle něj. Hned na to se vymrštil na nohy Darkal a skolil druhého. Třetí se zoufale podíval po Oburovi, ale pomoci se mu nedostalo a oba válečníci ho bez milosti ubili.

Během boje samozřejmě vypukla panika. Lidé se začali hrnout ke vchodu a ven z hostince. Do cesty se jim postavil Jorchen Kierke se sebraným mečem a snažil se jim v útěku zabránit, než na něj Dwany zařval, ať nechá svědky raději zmizet. Na ulici vyběhl i Otakáro se jménem Amon-Súra na rtech, aby přivolal vojáky. Mezitím Worrel zneviditelnil Obura, Ajču a assuaence.

Otakáři nedělalo žádné potíže vojáky najít, neboť pročesávali město pátrající po uprchlých vlčích. Dav ženoucí se z lokálu byt vzápětí nevybíravě natlačen zpět dovnitř, načež se místnost zaplnila vojáky včetně důstojníka a psa. Všem v hostinci bylo nařizováno lehnout na zem, čemuž se nikdo nevzpíral. Pes začal hledat magii, což vyvolalo pot na čelech několika družiníků. Pak však ze zadní místnosti vyběhl Worrel, už zase ve své pravé podobě, a volal, že hostinský je společník modloslužebníků, a že ti prchli zadem. Část vojáků s ním skutečně odešla do patra svedena na falešnou stopu.

Pes však zůstal v místnosti a pomalu kroužil svou holí nad ležícími těly hledaje magii. Pak náhle zapláhl jeho azurion a před psem se zhmotnil assuaenec. Než se pes ze svého úspěchu vzpamatoval, švihla vzduchem šavle a ze psa vycákla krev. Vojáci zareagovali rychle a vrhli se na vlka, ale ten neváhal a zasdil psovi další ránu. Hledač magií klesl na kolena. Vojáci zoufale útočili na assuaence, který zakrátko krvácel z mnoha ran, ale jakoby si nevšímal svých zranění a rozdával další tvrdé údery. Pes se válel na zemi v tratišti krve a vedle něj klesli další dva vojáci. Bylo však zjevné, že assuaenec umdlévá a nemá žádnou naději na útek. Kolem Vesty se prosmýkly dvě neviditelné postavy, které využily toho, že na sebe assuaenec

nalákal všechny vojáky v místnosti. Ten potom pokynul doposud klidně ležícímu Růžičkovi. Hobit počkal, až assuaenec dorazil dalšího vojáka, pak se zvedl a vrazil mu meč do týla.

Otakáro se jal pomáhat psovi, který zjevně ještě žil. To ale netrvalo dlouho, neboť Jorchen opět zaměřil svou mysl a pes v hobitově náručí zvald jako hadrová panenka. Vesta využil příležitosti a nenápadně zabavil jeho hůl. Ostatní Nurnští se zvedli ze země. Po pomoci s nezdočným assuaencem již nebyli pokládáni za nepřátele. Díky tomu se dobrodruzi s vervou pustili do zahazování případných důkazů svého spojení s vlky. Vzadu v kumbále byl objeven třesoucí se hostinský, kterého Darkal Dorn na jediné Worrelovo kývnutí probodl.

Otakáro zatím vyběhl do patra, kde měl v úmyslu sebrat azurion z psovy hole, jelikož celou jí neměl jak ukrýt. Ulomil azurion a strčil ho do vaku, načež hůl uschoval pod koberec. Všiml si ale, že ho sleduje jakýsi civilista, tak sáhl po dýce a zabodl ji nebožákovi mezi žebra. Dotyčný vyvalil oči, ale dokázal hobita trefit pěstí do nosu. Vesta bodl podruhé a muž se zhroutil. Otakáro začal volat o pomoc s tím, že vlci jsou ještě tady. Přiběhnuvším vojákům ukázal na mrtvolu a na krev ze svého nosu, kterou si dovedně rozetřel po tváři. Pak ukázal na otevřené okno, kterým prý utekli další.

Nakonec se všichni Nurnští sešli znovu v lokále. Tam už byli další vojáci vedení dalším psem. Al-Rahem, který jediný rozuměl jejich skřehotání, sdělil ostatním, že dorazily posily a nyní se dohadují, že pošlou pro další posily. To byla zjevně oblíbená taktika.

Pes před příchodem posil hodlal provést úspěch. Za Nurnské se dobrovolně sám přihlásil Worrel, neboť nechtěl dopustit, aby byl vyslýchán například Rhak Thogey. Jeho obsáhla výpověď psa zjevně zcela uspokojila, zvláště, když Worrelovu verzi zjevně podpořili i přítomní vojáci. K výsledku se pak přihlásil ještě Otakáro Vesta, který neopoměl několikrát vyzdvihnout pomoc Amon-Súra, což psa zjevně potěšilo. Přesto ještě zběžně prohlédl Nurnským suby, a pak prohlásil, že zatím spadají pod jeho velení, jelikož hodlal zahájit pátrací akci v okolí.

Pak do lokálu vtrhl voják a podal psovi hlášení. Al-Rahem přeložil, že vlci prchli do kanálů pod městem. Pes rozdělil vojáky do skupin a udělil rozkazy. V jedné skupině se ocitli i Nurnští. Spolu se psem se odebrali ke vstupům do kanálů, kde se již srocoval dav vojáků. Velel tomu jakýsi samar, který potvrdil nález magické stopy v kanále, což byl důkaz, že se tam vlci skryli. Al-Rahem překládal

Nurnským kortskou hatmatilku a vysvětlil jim, že nyní se čeká na klíče ke kanálům, o které se starají strážci klíčů. Kanály v Jerezu jsou totiž pravidelně přehrazovány mřížemi, zejména na hranicích jednotlivých čtvrtí.

Nakonec byly kanály otevřeny a skupina s Nurnskými do nich vstoupila. Smrad dole byl neuvěřitelný, přestože vojákům jakoby ani nevadil. Asi byli na podobné věci zvyklí. Na první křižovatce se skupina rozdělila na tři části a každá zamířila jiným směrem. Nurnští se tak ocitli v doprovodu pouhých dvou kortosanů. Ti šli v čele a určovali tak směr pátrání, ale brzo bylo jasné, že se skupina v kanálech zcela ztratila, aniž by našla jakoukoliv stopu po vlčích. Nakonec se tři skupiny střetly a následovalo dohadování o dalším postupu. Po chvíli křiku a rozčilování, kterému Nurnští nevěnovali valnou pozornost, se skupiny opět rozdělily a každá vyrazila jiným směrem.

Skupina čítající dobrodruhy kráčela po úzkých římskách nad tekoucí břekou hledajíc stopy. Vojáci občas píchali kopími do proudu, jakoby se snad v páchnoucích výkalech mohl skrývat nějaký nepřítel. Posléze se však bahno změnilo v jakýsi bílý sliz a na hladině bylo lze spatřit průsvitná vejce. Že tu něco žije se družiníci přesvědčili vzápětí, když se nad hladinu vynořily bradavičnaté hlavy haterií. Netvoří udeřili nejprve nepřijemnými plivanci pálicích slin, a pak se na vetřelce vrhli svými pařáty. Nastala řež o holý život. Hrdinové na úzkých římskách nemohli ustupovat ani přebíhat, byli rádi, že se udrží na nohou a nesklouznou, což činilo boj velmi obtížným. Haterie napadly čelo skupiny, kde byli kortští vojáci a Dwany s Darkalem. Ostatní Nurnští se zapojili především střelbou. Worrel chtěl rovněž přispět na pomoc ostatním, a tak po hateriích metl zapálenou lucernu. Netrefil však a lucerna se zabubláním zmizela v bahně. Kanál okamžitě pohltila černočerná tma, která nijak nevadila zde žijícím hateriím, ale bojovníci se ocitli ve zjevné nevýhodě a zoufale máchali kolem sebe zbraněmi a modlili se, aby se tmy nepříšel smrtící úder.

Worrel si svůj omyl rychle uvědomil a zažehl magické světlo ze svého prstenu. To už si jedna haterie odnášela v tlamě jednoho vojáka. Další se však nurnským válečníkům za pomoci střelby ostatních podařilo dočkat. Vyvolání magického světla však znamenalo ortel smrti i pro druhého vojáka, svědka čarodějnictví, kterého probodli Růžička s Dornem a jeho tělo hodili do smrduté břeky.

Kierke zběžně ošetřil raněné, ale prohlásil, že nemá na to rány zacelit magicky. Měl

však magický tabák, který mu mohl pomoci, a zapálil si proto dýmku, nevšímaje si remcání ostatních, když se k pachu kanálů přidal ještě horší zápach fafky. Worrel nařídil zatím pokračovat v postupu a hledat ostatní skupiny nebo alespoň východ. Jorchenovi silný tabák zjevně neudělal příliš dobře, neboť začal podezřele klopýtat a motat se. Osudnou se mu stala úzká kluzká lávka, ze které se zřítíl a po pás zapadl do špinavého bahna. Ostatní ho vytáhli, ale dýmka se vzácným tabákem zmizela pod hladinou.

Nějakou dobu Nurnští bloudili kanály, než se setkali s jinou kortskou hlídkou, původně ze zcela jiné skupiny. Velitelem hlídky nebyl tentokrát samar ani pes, ale přesto se po kontrole sub pokoušel převzít nad dobrodruhy velení. Následovala hádka, kterou překládal Al-Rahem. Velitel chtěl, aby ho Nurnští dovedli na místo srážky. Worrel namítal, že má rozkaz hlásit se u Kastora, a tak kortosan nakonec ustoupil.

Poslal s družiníky několik vojáků, kteří je konečně vyvedli z kanálů, kde Worrel podal hlášení. Špinaví a páchnoucí dobrodruzi si sedli na zem a odpočívali, zatímco Worrel byl odveden podat hlášení nějaké vyšší šarži. Po chvíli se objevil Kastor a přátelsky se s Nurnskými pozdravil. Když se vrátil Worrel, podal hlášení i jemu. Kastor jej s úsměvem vyslechl a pozval dobrodruhy k sobě.

Vedení Kastorem prošli Nurnští městem až do nejlepší čtvrti, kde stál samarův dům. Byla to nádherná vila s kvetoucí zahradou a stezkami vyspanými bílým pískem. Skupinu přivítali uctiví sluhové hluboce se klanící samarovi i jeho hostům a to, že Nurnští páchli jako dobře uložený výkal, je nijak nerozhodilo. U vchodu předal Kastor dobrodruhy svému sluhovi Hurumovi s tím, aby si dopřáli lázeň a posléze přišli k večeři.

Nurnští se svlékli a odebrali se do lázně. V šatně zůstali jen tři maskovaní elfové, kteří nechtěli svlečením odhalit svou identitu, a mohli tak alespoň hlídat batohy. Nazí hrdinové si lázně užívali, zvláště když dostali silné červené víno. Dobrodruzi po sobě cákali a cíli se zmáčali, než voda začala vychládat. Pak sloužící položili družiníky na stoly a provedli zručnou osvěžující masáž, po níž se Nurnští cítili jako znovuzrození.

Po masáži se čistí dobrodruzi vrátili do šatny, kde jako uzlíček neštěstí seděli tři špinaví elfové. Všechny věci zmizely, prý byly odneseny na vyčištění. Následovala hádka mezi Hurumem a dobrodruhy vedenými Kierkem, kterou tlumočil Al-Rahem. Nurnští žádali svoje věci, bez čištění a ihned. Bylo totiž jasné, že v batozích by se dala

najít nejedna věc určená k čarodějnictví nebo přinejmenším azurion uloupený psovi. Hurum příliš nechápal, co se po něm chce, neboť on plnil rozkazy a samosebou bylo zapotřebí hosty řádně vypucovat. Nakonec však ustoupil a služebnictvo špinavé batohy přineslo. Vyčistit se měly jen šaty.

Hurum se také podivoval, proč se nevykoupani ti tři, ale podařilo se ho přesvědčit, že se stydí, tudíž se mohli vykoupat samostatně bez přítomnosti svědků. Ostatní se zatím převlékli do čistých hábitů šitých z jemné látky, zřejmě místního domácího oděvu, který by v severnějších krajích zaručeně vzbudil posměch.

Vykoupaní a převlečení dobrodruzi zasedli ke stolu. S nimi seděl Kastor, který představil dalšího spolustolovníka Iasona, člena řádu. Družiníky prohlásil za hrdiny dne a požádal, aby znovu vyprávěli svůj příběh o svém boji s vlky. Ochotně se toho chopil Otakáro a rozvěkle převyprávěl značně upravenou a neuvěřitelně přibarvenou historku. Kastor pak požádal družiníky, aby vyprávěli o své zemi, čehož se s nadšením ujal opět Otakáro. Zato Worrel byl jako na tmí. Přál si vrátit se do hostince, kde měl sraz s vlky, ale opustit pohostinství by vypadalo podezřele. Snažil se nenápadně ostatní přesvědčit, aby šli na kutě, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Ta se zaměřila na bohatou tabuli Kastorova stolu, a po naplnění žaludků zejména na obsluhující dívky v průsvitných róbách, po jejichž nezahalených křivkách dobrodruzi mlsně koukali.

Nakonec se elf omluvil, že mu není dobře a po celodenní námaze je unaven, a odebral se do pokoje. Kastor pak oznámil dobrodruhům, že pozítří spolu s ním doprovodí náklad přivezený Bílou vlnou do Halabu a dále do Bingölu. Pak se přesunou do Jefizemu, kde prodělají výcvik, aby mohli sloužit Amon-Súrovi. Dnes večer se však mohou bavit a odpočívat. Potom se Kastor omluvil a nechal dobrodruhy ve společnosti obsluhujících dívek.

Dobrodruzi se přesunuli do jiné místnosti, kde byly za jemnými zdobenými závěsy nevelké výklenky zaplněné měkkými polštáři. Al-Rahem, znalec místních poměrů, neváhal dlouho, popadl jednu dívku za ruku a zatáhl ji a do jednoho z výklenků. Typické zvuky nenechaly nikoho na pochybách, co se tam děje. V tu chvíli se otrlíci i ostatní dobrodruzi a každý se svou vyvolenou služebnicí zapadl do svého výklenku. Otakáro Vesta neváhal, a odvedl si s sebou hned dvě ženy. Totéž udělal i Jorchen Kierke, který měl pocit, že se hobitem nesmí nechat zahanbit. Příjemně unavení dobrodruzi se cítili jako v pohádce. V prachových

polštářích s krásnými a povolnými dívkami po boku spali, jako když je do vody hodí.

Al-Rahem ležel v měkkých duchochách a přemítal, co mu den přinesl. Ráno byl ještě chudým assuaencem, který se v hostinci U dromedáři hlavy staral o koně a osly zákazníků, aby si zajistil aspoň trochu jídla a střechu nad hlavou. Ano, byl to snažší život než dole v poušti, kde se narodil a odkud odešel před několika lety, stále se ale živil těžkou prací za pár drobných bez vidiny jakéhokoliv zlepšení. Dnes však potkal skupinu cizinců, kteří sháněli tlumočníka. Už podobnou práci pro cizí žoldnéře dělal, obvykle mu to hodilo pár zlatek, takže si pak mohl dovolit koupit trochu lepšího jídla nebo nové oblečení. Dnes to ale bylo jiné. Tahle skupina sice navenek sloužila kortosanům, ale pomohla vlkům. Nejprve ho to zaskočilo, ale pak se k jejich hře přidal. Neměl kortosany rád, neměl rád Kortos ani Jerez a tohle by mohla být cesta, jak se odtud dostat. V hlavě se mu sice mihnula možnost, že by to příště mohl být on, koho dav uvidí v upalovací kleci, ale rychle takové myšlenky potlačil. Chce-li opustit život v bídě a špíně, další možnost už asi nenajde. Pak ho obestřela dřimota.

Zatímco se ostatní dobrodruzi bavili, vůdce Worrel se v postraním pokoji zneviditelnal a vydal se na schůzku s vlky. Cesta nebyla snadná, ulice byly temné a liduprosté, jelikož byl vyhlášen zákaz vycházení. Pohybovalo se po nich však dost hlídek se psy, kteří zřejmě nějak odhalili i Worrelovu neviditelnost, takže začali po kouzelníkovi pátrat. Smyčka se stahovala a elf musel skočit do řeky, kterou s námahou přepřáhl.

Když vešel do Kemalovy slzy, nalezl tam jen hostinského. Ten se ho hned ptal, co se stalo s Nasimem. Worrel začal vymýšlet nějakou historku, ale zakrátko vstoupili do podniku vlci, kteří hostinského zabili a hodili do řeky. Pak začalo vyjednávání. Worrel přiznal, že družina hledá v Kortosu Friwaé Gwarditi. Ukázalo se, že Obur o této elfce ví. Je prý držena v táboře Dreblineng, což je pracovní tábor, kde se těží azuriony. Jsou tam zavírání magici, neboť se tam nedá kouzlit. Co Frivaé v Kortosu dělala a proč byla zaveřena však Obur nevěděl, jelikož však uměla kouzlit a už to je zde trestný čin, bylo to patrně zjevné. Podle Obura by více dokázala Nurnským říci jistá Zelena, která byla stejně jako Obur a Karabaš členkyní rady vlků.

Obur také Worrelvi prozradil, že v Dreblinengu je zavřeno několik vlků a mohou tedy pomoci. Žádal však po elfovi důkaz, že Nurnští jsou skutečně jejich spojenci. Tím mělo být pět samařích

hlav a tři psí hole. Worrel si pomyslel, že se asi zbláznil, ale nahlas to neřekl. Shánění hlav mohlo počkat. Zatím se dohodli, že se znovu sejdou za čtrnáct dní v lese, který Obur označil na mapě. S tím se spiklenci rozešli.

Worrel pak zamířil zpátky do Kastorova domu. Znovu musel přepřávat řeku a na daleké cestě se vyhýbat hlídkám a zejména psům. Do Kastorova domu se vrátil zcela vysílený, mokrý a páchnoucí od špinavé vody až nad ránem.

Ráno si mohli dobrodruzi přispat, což bylo dobře, neboť z prachových peřin se nevstávalo lehko. Dostali bohatou snídani a odebrali se za Kastorem, který právě s Iasonem řešil nad mapou nějaké problémy. Kastor řekl dobrodruhům, že zítra ráno vyrazí s karavanou do Bingölu. Cesta bude trvat čtyři dny a družina bude tvořit zadní voj. Pak nechal Nurnským přerazit suby, byl přidán jeho osobní znak, což znamená, že družina je nyní pod Kastorovým přímým velením. Al-Rahem svou subu podával poněkud neklidně, ale vojáci se na nic neptali a s novou subou se stal právoplatným žoldákem.

Pak se družina odebrala do pevnosti, kde vojáci překládali náklad z Bílé vlny na vozy, jichž bylo celkem třicet. Kastor předal družiníky proviantnímu důstojníkovi Sinanu Agovi, který jim rozdal potřebné zásoby a přidělil pokoj. Jednalo se o holou místnost s tvrdými pryčnami. Po pohodlné noci zase návrat do reality dobrodružného života.

K družině byl také přidělen další žoldák, trpaslík jménem Thygram Rudgesson. Trochu se motal, měl velké kruhy pod očima a vousy ozdobené zaschlými zvratky. Moc nemluvil, neboť byl zjevně stížen těžkou kocovinou, ale o to více smrděl. Byla mu přidělena palanda stranou od ostatních, kam ulehl a usnul jako zabítý.

Kapitola 6. - S vlky

Druhý den ve čtyři hodiny ráno karavana pod vedením Kastora a Iasona vyrazila. Někdo sice říkal, že cesta je dobrá a udržovaná, ale zde to zjevně znamenalo něco jiného než v severnějších zemích, neboť cesta byla plná výmolů a každou chvíli některý z vozů zapadl a bylo třeba ho vyprostit. Občasný déšť stav cesty ještě zhoršil. Krom těchto událostí se nic zvláštního nedělo a cesta jednotvárnou krajinou ubíhala pomalu.

“Já už tu sloužím několik tejdnu”, vyprávěl ostatním Thygram, aby ukrátil zdlouhavou cestu. “Nechal jsem se nalákat na vysokej žold, jenže

se ukázalo, že většinou ti stejně nic nedají, jen občas, aby se neřeklo. A bez povolení se odtud nedá ani odjet, takže žoldák je spíš takovej vězeň. Služba těžká, každou chvíli nějaký lovení vlků po horách a za nic. Ale předtím každému vymejou mozek Amon-Súrem, to vás ještě čeká. Hodně tomu podlehne, takže pak sloužej rádi i bez žoldu”.

“A mají tady Amon-Súrovy chrámy taky kasičky na příspěvky?”, zeptal se Kierke. “Tady Rhag by si tam mohl chodit pro peníze na přilepšenou”.

“Já nikdy žádný peníze z žádný kasičky nevzal”, ohradil se Thogey, když zaslechl svoje jméno. “Kolikrát vám to mám ještě opakovat?”.

“Jo, nenavázejte se pořád do Thogeye”, podpořil barbara Vesta. “Jak má plnit svoje povinnosti, když do něj pořád někdo reje?”.

“Tak se nehádejte, dobrý chlapi mají držet spolu”, ozval se vůdce Worrel. “Thogey mi řekl, že je nevinen, ale že peníze vrátí”.

“To jo, je nevinnej a peníze vrací. To zní naprosto logicky a seriózně”, pokýval hlavou Jorchen.

“Já už to opakoval nejmíň tisíckrát, byl jsem obviněn neprávem”, rozohnil se Rhag. “Ale co mám dělat, když tady někdo furt vymějšlí pomluvy? To bych mohl třeba říct, že hraničníci žerou chrousty a ty budeš dokazovat, že ne”.

“Vida, tak oni hraničníci žerou chrousty, to jsem nevěděl”, zapojil se do hovoru Dwany.

“Pánové, nepřál bych vám vědět, co všechno jsme ve vnějším okruhu jedli, když vázlo zásobování”, potřásl hlavou Kierke.

“Tak ve vnějším okruhu se jedlo ledacos, ale co ve vnitřním okruhu?”, zajímalo Otakára.

“Tak na to bych se raději neptal”, uchechtl se Dwany.

“To by zajímal i mě”, prohlásil Kierke. “To by mohl osvětlit Zarn nebo Cindren”. Otočil se hraničník na elfy, ale Cindren neposlouchal a rozhlížel se po krajině a Zarn se chouil na koni zabalený v dekách. Zdejší podnebí mu zjevně nedělalo dobře.

“Já si myslím, že žrát brouky není tak hrozný, na poušti kolikrát nenajdete ani to”, ozval se Al-Rahem.

“Já nevím, Raheme, ale podle mého je žrát brouky rozhodně hrozný”, opáčil Kierke a odplivl si, vzpomenuv si na dávnou zkušenost. “Stejně jako žrát hobity nebo nemrcoušský trolly. Ale prostě se přihodí, že to nejde jinak. A co teda jíte v poušti, co je horší než brouci? Nic mě nenapadá, snad krom velbloudinců”.

“Velbloudince se neji”, odpověděl assuaenec. “Ty se v případě skutečně velké nouze používají jako zdroj tekutin, ale to už musí být. Proto je lepší brát víc měchů z vodou. Ale jinak třeba různý vajíčka ještěrek, samotný ještěrky, hadi, škorpioní a tak. Ale běžný to není, to ne”.

Otakáro, který se právě cpal marmeládou koupenu v Jerezu, znatelně zezelenal a sklenici odhodil daleko do stepi. Zdálo se, že chuť na oběd přešla víc dobrodruhů.

“Velbloudince se tady používají jako zdroj tekutin?”, vyvalil oči hraničník. “Bohové, já chci domů”.

“Není to běžný”, zavrtěl Al-Rahem rezolutně hlavou. “Já osobně to nedělal a ani jsem to neviděl, ale patří to mezi poslední šance, jak si na poušti zachránit život. Najít velbloudí trus a ten vymáčet. Ale to už musí být hodně zle, jak jsem říkal. A abyste si nemysleli, že assuaenci jsou nějaký prasata, tak oblíbeným jídlem je pečený beran, a takovej nadívanéj velbloud, to je teprve pochoutka”.

“Radši se ani neptám, čím toho velblouda nadíváte”, opáčil stále poněkud bludý Otakáro.

“Beranem, ten je nacpaný jehnětem, dál husa, kohout a kuře. Je to hodně slavnostní jídlo, výjimečný”, popsal lahůdku zdejšího kulinářství Al-Rahem.

“A v tom kuřeti je krysa”, odfrkl si Jorchen.

“Krysy tam cpete možná vy na severu, u nás se dělá nádivka z husích jater, mouky a vajec”, ohradil se assuaenec.

“A ty hnusný marmelády jsou taky vaše národní jídlo?”, optal se Jerome.

“Sušená marmeláda je kortský jídlo, to bych chtěl zdůraznit”, odvětil Al-Rahem.

“A jaké je teda vlastně rozdíl mezi kortosanem a assuaencem?”, zajímalo Kierkeho.

“Assuaenci žijou na poloostrově, na poušti. Ale vždycky tam poušť nebyla, byly tam vzkvétající města. A na poušti žili beduíni, kočovníci. Kortosani přitáhli z východu přes moře, byli to utečenci před zulharadany, kteří dobyli jejich zemi. V Zulharadu podle legend vládla magie využívající mrtvé a padlé a Amon-Súr kortosany taky podle legend vyvedl ze zulharadského otroctví byl zbožštěn. Kortosani obsadili území severně od Assuaenu, kde předtím žili černí trpaslíci a draci. Byli silnější a nakonec si podmanili i Assuaen, hlavně území severně od pouště a města. Spousta assuaenců včetně beduínů postupně přesídlovala sem na sever, protože města na poloostrově byla vesměs zničená po několika katastrofách a poušť se rozšířila

a stala se strašně nehostinnou, takže samotný poloostrov už se hodně vyčistil. Zůstávají tam hlavně beduíni, kteří se nikdy nepodrobili kortskejm, skrývají se v poušti a přepadají je. Kortosani jsou menší a tmavší, nejsou mezi nima kočovníci, ale jsou usedlí. Pak mluví kortštinou a ne obecnou a věří v Amon-Súra. Prostě assuaenci jsou tu doma, kdežto kortoský jsou přistěhovalci”, obšírně vysvětlil Al-Rahem.

“To muselo být teda hrozný, když utekli před vírou”, zavrtěl hlavou Jorchen. “Tahle jejich víra je strašná, ta co před ní utekli musela být úplně děsivá”.

Cesta se dál vlekla, přerušovaná byla jen občasným vytahováním vozu z bahna. Večer vozy zaujaly kruhovou obranu proti nenadálému přepadu a vojáci drželi hlídky, brzo ráno se jelo zase dál. Druhého dne jeden z vozů zlomil oj, ale naštěstí měli vojáci připravenou náhradní. Zjevně měli se zdejšími cestami své zkušenosti. Přesto se díky zdržení karavana oproti zamýšlenému plánu opozdila. Večer vozy opět zaujaly kruhovou obranu a vojáci se pustili do vaření šlichty na příděl.

Byla už tma, když hlídka spustila poplach. Stráž chytila a přivedla nějakého muže. Mladík se uklonil před samary, a ti ho u ohně vyslýchali. Jelikož se mluvilo kortsky, poslali družinici Al-Rahema poslouchat.

Ukázalo se, že se jedná o místního vesničana. Udal, že v jejich vesnici přespávají vlci. Jeden ze psů doprovázejících výpravu však vyslovil domněnku, že může jít o pokus oslabit karavanu. Vesničana rozechvěného strachy odvedlo několik vojáků do jednoho z vozů. Pak se ozval strašlivý řev, nebožák byl zjevně mučen. Nelidský křik se časem změnil v tahlé kňucení. Tábor byl ztichlý. Všichni přemýšleli o tom, jaké to je, dostat se do rukou psovi.

Mučení ještě neskončilo, když byli družinici povoláni ke Kastorovi.

“Přátelé”, začal samar svým hraně vtělým způsobem. “Od onoho věrného vesničana mám velmi zajímavou zprávu, že v nedaleké vsi přebývá osm vlků, které by bylo třeba živé pochytat. Zda je vesničan skutečně věrný právě zjišťuje pes. Á, už jsou tu”.

Vojáci právě přitáhli k ohni zmučené tělo mladíka. Bylo s podivem, že ještě žil. Z očí a uší nebožáka tekla krev.

“Vesničan je věrný následovník Amon-Súra”, prohlásil klidným hlasem pes a posadil se k ohni.

Kastor vstal a došel k ležícímu muži. “Jsi věrný služebník. Od této chvíle máš tu čest být členem mé družiny. Povedeš nás na místo”.

Kastor s Iasonem se rozhodli vést útočný oddíl osobně a Nurnští byli vybráni jako doprovod, spolu s dalšími vojáky. Na přípravu vojáků dost času, neboť věrný vesničan nebyl zatím schopen postavit se na nohy. I po té bylo zřejmé, že na každém kroku trpí nevýslovnou bolestí. Vedl útočnou skupinu přes brod do zhruba sedm mil vzdálené vesnice. Když družinici spatřili světla, vydal Kastor pokyn k sesednutí. Blížila se půlnoc.

Kastor načrtl do písku cíl útoku. Byl jím statek Morhan Bek-Ašlana, jehož syn zmizel před nějakými deseti lety a byl považován za mrtvého. Této noci se však vrátil v kruhu vlků. Vesničan vlky popasl, a bylo tudíž jasné, že mezi nimi je černý Obur a Ajča. Kastorovým plánem bylo zapálit dům, všechny uvnitř pobít a chytit několik jazyků.

Cestou ke statku Worrel prohlásil, že má v plánu přidat se k vlkům a pobít vojáky. Zvlášť významné se zadíval na Al-Rahema a Thygrama. Trpaslík se tvářil, jakoby se rozumělo samo sebou, že jde s družinou. Assuaenec si pomyslel, že nyní je na křižovatce, odkud vede cesta buď ke svobodě nebo k upalovací kleci. Pak kývl na souhlas.

Kastor si žádal dobrovolníky, kteří by polili dům olejem, aby ho bylo možno zapálit. Přihlásil se Dwany, Otakáro a Worrel. K jejich překvapení však každému z nich přidělil Kastor dva vojáky a přesné místo, které mají polít. Družinici nedali nic na jevo a zmizeli ve tmě.

Tři skupiny dobrovolníků se z různých stran přiblížily k domu a metly své lahve s olejem. Růžicka a Vesta se spořádaně vrátili, ale Sovák pronesl slovo moci a zmizel. Objevil se na statku v časem změnil v tahlé kňucení. Tábor byl ztichlý. Všichni přemýšleli o tom, jaké to je, dostat se do rukou psovi.

“Obur. Hledám Obura”, volal elf a ukazoval prázdné ruce. Muž se zarazil a vida neozbrojeného cizince, skutečně ho dovedl k Oburovi. Na statku právě probíhala hádka, neboť někteří obyvatelé rázně protestovali proti přítomnosti vlků. Worrel Oburovi sdělil, že venku je připravena armáda vzít statek ztečí. Na druhou stranu mu oznámil svou připravenost pomoci a s vojáky bojovat.

Vojáci vrátivší se bez Worrela vypadali zmateně a hned cosi hlásili Kastorovi. Al-Rahem se takticky držel poblíž a zaslechl Kastorův rozkaz, aby vojáci měli Numské stále na očích. Kouzlení Sovákovo nezustalo zřejmě bez povšimnutí. Na

Kastorův pokyn vyslali vojáci ke statku zapálené šípy. Na několika místech, zvláště těch politých olejem, se zakrátko rozhořely plameny.

Další rozkaz nařizoval dobrodruhům vyrazit na ztec jako první vlna. Nurnští vyrazili tmou a rychlým během se přiblížili ke statku, bez vůdce nevědouce, co činit. Družina se rozpadla na skupinky, které obíhaly statek z různých stran. Nikde se nic nedělo, proto někteří začali přelézat zeď a dostali se na dvůr.

Z okna v patře se vyklonil Worrel a zařval: “Za Frivaé”. Družiníkům nebylo jasné, zda potřebuje pomoc nebo velí k útoku. Zmatek jen prohloubilo, že se na dvůr z hořícího statku začali hrnout vlci. Nurnští byli připraveni se zbraněmi, ale vlci neútočili a záhy se mezi nimi objevil Sovák. Vysvětlil ostatním, že se s vlky dohodl. Teď ale zbývalo probrat, co dělat.

Kastorovi vojáci zůstávali na svých místech, ale směrem od vesnice se podle světél pochodní blížily posily. Návrhy padaly různé, ale ve směsi obecné a kortštiny se málokdo stačil orientovat. Bránění statku nepřipadalo v úvahu, neboť už na několika místech vesele plápolal. Návrh na útek do polí byl zjevně sebevražedný, neboť nebyl dostatek koní a vojáci by uprchlíky mohli nahánět jako zvěř. Zbýval útok. Vzhledem k neschopnosti vlků na situaci reagovat se velení ujal Worrel, který sešikoval všechny bojeschopné muže do jakés takés bojové linie. Nurnští uprostřed, napravo vlci, vlevo muži ze statku, kterým nezbyvalo než bojovat, protože za nenahlášení vlků by je tak jako tak čekala hrůzná smrt. Přesto bylo zjevné, že by nejraději vzali do zaječích. Dwany navrhl Sovákovi, aby ho s Darkalem zneviditelnil, že vpadnou kortosanům do týla. Stalo se a neviditelná dvojice vyběhla ze statku, aby oběhla pozice nepřátel. Ostatní se seřadili a vyrazili ze statku proti vojákům.

Kortosané stáli na místech a ani se nehnuli, zatímco se k nim pomalu blížila linie povstalců. Vesta rozdál ostatním cenné lektvary. Vůdce postavil do první řady Rhaka Thogeye a Thygrama, ostatní se měli soustředit spíše na střelbu. Jako první udeřil Zama Hadrigerem, který vyslal směrem k nepřítelům hned tři ohnivé koule. Žel se ukázalo, že Kastorovy a Iasonovy azuriony mají možnost vstřebávat útočnou magii, a tak dvě koule byly pohlcné a vybuchla jen jedna. Následovala palba ze střelných zbraní. Kastor nařídil svým mužům zakleknout a palbu opětovat, ale některý z vlků vyvolal ochranu před šípy, pročež se tato zcela minula účinkem. V tu chvíli

Kastor konečně zavelel svým mužům ke zteči.

Vojáci vyběhli a za okamžik narazili do povstalecké linie. Kastor z Iasonem veleli takticky zezadu, nepočítajíce s útokem z týla. Náhle se za Kastorem zhmotnil Růžička a Dorn a zarazili své čepele do samarova těla. Kastor vytřeštil oči a vykřikl ve smrtelné křeči. Po druhé ráně se jeho tělo svezlo na zem a z úst kdysi tak plných Amon-Súra mu začal vytékat pramínek rudé krve. Ani samar Iason nebyl pro numské válečníky rovným soupeřem a jeho nehybné tělo zakrátko dopadlo vedle Kastorova.

Mezitím Numští spojením síly svalů, střelby a magie zastavili první nápor útočících vojáků. Vlci si vedli také dobře, ve svém středu měli několik bojovníků schopných postavit se elitním jednotkám kortské armády. Vesničané nalevo se však nedokázali pořádně bránit a jejich linie byla záhy proražena. Numští se tak ocitli ve svízelné situaci, neboť se začali dostávat do kleštů. Rhak Thogey si nikoli poprvé vůbec nevšiml okolí, dokud nebylo pozdě. Přestože se srdnatě bil, z boku se k němu přihnál další voják a bodl ho místa nekrytého zbrojí. Barbar na místě skončil.

Růžička s Dornem v týle vojáků systematicky vybíjeli a ti se proto ze snadno nabytého úspěchu na nezkoušených vesničanech neradovali dlouho. Vidouce nevyhnutelnost porážky, obrátili se několik posledních vojáků na zoufalý útek, ale nedoběhli daleko.

V povzdálí sledoval celou řez dav čumilů z vesnice, které kortosané zjevně zburcovali na pomoc. Darkal Dorn je chtěl sice pobít, ale převládá názor, že se s nimi není co zdržovat, neboť bylo třeba sehnat co nejvíc koní, obrát mrtvé a vyřít. Worrel dav zahnal, když zvedl nad hlavu upižlanou Kastorovu hlavu. Hlavu chtěl Obur a Sovák nařídil sice její uříznutí Vestovi, ale ten resolutně odmítl, přes vůdcovi výhružky zkrácením kořistného. Otakáro se místo plnění rozkazů věnoval hledání nového sluhu, neboť mrtvý Thogey mu nosil věci a on sám neměl šanci všechno své vybavení odvézt. Nakonec mu nezbylo, než obětovat své teplé peřiny a podušky, neboť nového sluhu nenašel ani mezi Numskými, ani mezi domorodci.

Pak se Worrel odebral za Oburem, aby vymysleli, co dál. Ukázalo se, že Obur a ostatní vlci jsou v koncích a nemají tušení, co by měli dělat. V boji žel padl rázný statkář Morhan Bek-Ašlan, který by si patrně věděl rady. Obur dokázal pouze na mapě ukázat, kde se nejspíš skrývá Karabaš a další vlci. Sovák tedy převzal velení. Zvolil nejkratší cestu do ho ke Karabašovi a po sehnání koní nařídil okamžitě

odjezd. K Numským a vlkům se ovšem přidali všichni přeživší ze statku, kterým zde hrozila smrt, mezi nimi tři ženy a šest dětí. Přes protesty dobrodruhů vlci odmítli nechat ty lidi bez pomoci, vždyť to byli příbuzní a známí Bek-Ašlanova syna. Karavana proto nebyla z nejrychlejších.

Všichni přijali s úlevou, když vůdce nařídil nad ránem krátký odpočinek. Už za dvě hodiny však byla výprava znovu na cestě. Kolem poledního dorazila k řece, kterou bylo nutno přebrodit. Přechod byl pomalý, ale na hřbetech koní při zajištění lanem se většinou uprchlíků podařilo dostat na druhou stranu. Jen jedna stařena se v proudu neudržela a spadla z koně, aby okamžitě zmizela pod hladinou. Přestože se několik dobrovolníků vrhlo do vody na pomoc, žena už nevyplavala. Žal však museli pozůstalí nechat na jindy, neboť bylo nutné co nejrychleji pokračovat v cestě.

K večeru výprava opět dorazila k řece, která v širokém oblouku přetínala jejich cestu. Za ní už se země zvedala do hor, které by pro uprchlíky znamenaly bezpečí. Bylo však opět nutné přebrodit Cizru, která tu byla výrazně hlubší. Tentokrát se na druhý břeh kouzlem přenesl Zam a lučišníci mu tam střelili lano, které měl na příhodném místě uvázat a zajistit tak oporu brodícím.

Než tak stihl učinit, objevila se na břehu vojenská hlídka. Začalo obvyklé dohadování. Al-Rahem tlumočil, že dobrodruzi jsou Kastorovi muži pronásledující vlky. Po vyzvání Numští ukázali i suby, které očividně zapůsobily, dohadování ale neustalo, až nakonec Worrel ztratil trpělivost a vydal rozkaz k palbě. Družiníci nelenili a začali pálit, k čemuž se připojili i vlci. Na vojáků sestřelené z koní se vrhli válečníci a nemilosrdně je pobili. Vojáci vidouce přesilu se však okamžitě obrátili na útek a jednomu se skutečně podařilo uniknout do bezpečí. To znamenalo, že lze záhy čekat pronásledovatele, neboť nedaleko bylo město Bingöl.

Následoval kvapný přesun přes prudkou řeku, během kterého padla tma, takže bylo třeba postupovat obzvláště opatrně. Jako první se na druhý břeh dostali Numští, pak šli vlci a nakonec vesničané. Všichni se ještě nestačili dostat na druhý břeh, když se ozval dusot kopyt a v měsíčním přísvitu se objevili siluety vojáků. Zam volal, že nepotřebujeme všechny, ale vlci se snažili pomoci a rovněž většina dobrodruhů přiložila ruku k dílu. Worrel zařval, ať poslední přežijí lano, což se stalo a zbylí uprchlíci byli vytaženi na břeh. Ve tmě nebylo mnoho vidět, ale přesto vojáci zahájili palbu

naslepo. Zubaté kortské šípy těžce zranily oba družinové elfy, Sováka a Hadrigerna, kteří museli být dál nesení.

Přes všeobecnou únavu nebylo na spánek ani pomyšlení. Bylo sice zjevné, že nepřátelé se zde přes řeku nedostanou, ale v Bingölu měl být most, takže štvance mohla zakrátko pokračovat. Krom dvou elfů bylo nutno nést i některé děti, v čemž Numští pomohli. Ozývaly se sice hlasy, zejména z úst Jorchenových a Zamových, že je třeba ponechat utečence osudu a spásit vlastní kůži, ale bylo zřejmé, že bez pomoci vlků nemají Numští mnoho šancí v této podivné zemi přežít, natož zachránit Frivae.

Po několika hodinách pochodu zvlhnutou krajinou byl nařazen krátký odpočinek. Všude kolem byly pusté, holé kopce bez známky jakéhokoliv života. Dobrodruzi doufali, že Obur stále drží správný směr. Většina poutníků si na chvíli zdřímla, ale to zdaleka nestačilo na zahnání únavy. Míli za míli ukrajovali utečenci z cesty do bezpečí. Šli už spíše díky setrvačnosti a vůli, než že by měli ještě síly. Pak padla zcela vyčerpaná Ajča. Než se vlkům podařilo ji probudit, usnulo několik dalších lidí. Vlci se začali dohadovat, a pak přišli s nápadem, jak z toho ven.

Obur přiznal, že má od Zeleny nějaké azuriony s kouzly. Díky nim by mohl vyvolat několik homunkulů, kteří by svedli nepřátele na falešnou stopu. Uprchlíci by pad odlevitovali stranou, aby případné stopaře zmátli, a vydali se pak opačným směrem. Tento plán povzbudil morálku všech přítomných, která se ještě před chvílí pohybovala pod bodem mrazu. Obur se tedy ihned pustil do provádění plánu. Chvilí něco kutil s azuriony, až se znenadání před ním objevilo šest zcela nahých žen. Někteří dobrodruzi viditelně ožili, například Darkal Dorn vypadal, že na únavu zcela zapomněl. Otakáro skusil jednu poplácat po hýždích, ale dotyk vykouzlené hmoty ho zjevně neuspokojil. Na Jorchenův dotaz Obur pravil, že se jedná o podoby Zeleny. Pak černý trpaslík nařídil ženám vyrazit k jihu a na ostatní použil další azuriony, kterými se celá skupina přesunula asi míli na sever.

Bylo rozhodnuto pokračovat ještě chvíli v cestě a co nejvíc se tak vzdálit pronásledovatelům. S nově nabytými silami povzbuzenými novou nadějí houf uprchlíků vykročil, aby zhruba za hodinu dorazil do malého údolíčka, kde jeden kopec tvořil příhodný převis. Tady bylo rozhodnuto uložit se k odpočinku. Černý Obur přitom přišel s dalším nápadem. Měl u sebe lektvar, který umožňoval dobře se vyspat i v kratším čase, než je obvyklé. Zejména pro kouzelníky to bylo pravé požehnání, a tak nikdo

nepohrdl. Krom hlídek však všichni okamžitě usnuli i bez lektvaru.

Ráno se vstávalo časně, ale díky Oburovu lektvaru měli kouzelníci možnost nabrat magické síly. Noční hlídka prý spatřila jezdce s pochodňemi, kteří ale ležení uprchlíků naštesti neobjevili. Al-Rahem byl zneviditelněn a poslán na obhlídku po vrších, zbytek nesourodé společnosti se zatím vydal na další pochod. Po čase přinesl Al-Rahem znepokojující zprávy. Jezdců jsou desítky a jsou jen několik mil jižně a blíží se. Obur řekl, že zanedlouho skupina dorazí z kopců do skal, kde se již koňmo jet nedá, takže kortosané ztratí svou výhodu. Navíc mezi skalami nemohou využít ani početní převahu.

Urychleně vyrazili. Utečenci se už dostali na dohled skal, když před sebou spatřili obřmeného rytíře na koni. Všichni zalehli a jezdec si jich zjevně nevšiml, brzo však Al-Rahem donesl zprávu, že za ním jede dalších deset jezdců. Nebylo jasné, co jsou zač, ale čas se krátil. Byl proto vydán rozkaz, aby skupina přeběhla zbylých pár set sáhů ke skalám. Možná se podaří přeběhnout dříve, než se objeví zbylí jezdci. Dav se dal do pohybu a v neudržovaném houfu vyrazil. Každý běžel, co mu síly stačily, ale bylo to marné. Uprchlíci byli již za polovinou cesty, když se na hřebeni vynořili jezdci. Bylo jich celkem dvanáct, a spatřivše skupinu, okamžitě se rozjeli do útoku. Dav přeláhl dál, ale brzo bylo zjevné, že nedoběhne. Ozvaly se první pokyny k vytvoření obranné linie. Zmatený houf se skutečně postavil nepřítelům a jakž takž se zformoval s válečníky vpředu. Zam Hadrigern zvedl ruce nad hlavu a cosi zamumlal, a vzápětí jezdce zahalila ohnivá koule. To je však nezastavilo, jen jeden jezdec nedokázal zvládnout plašícího se koně, který se točil na místě a vyhazoval kopyty. Zam viděl beznadějnost situace a zmizel, aby se vzápětí ocitl v bezpečí mezi skalisky.

Střelci počastovali blížící se jezdce salvou šípů a šípek, ale cválající rytíři se kvapem blížili a než mohli střelci znovu nabít, byli mezi obránci. Prudký náraz kopí srazil téměř celou první řadu na zem, když jezdci nezastavitelně projeli celým houfem obránců. Zatímco se několik přeživších sražených hrabalo na nohy, dorazila druhá řada s úmyslem dorazit zraněné. To se ale přepočítali. Než první řada rytířů stačila zastavit koně a otočit se k druhému úderu zezadu, udeřili Numští. Především Dwany, Darkal a Cindren se činili. K nim se přidali také vlci, zejména bojovný

Habíb a statný Zaretuk.

Al-Rahem doběhl k rytíři opodál, který se stále snažil uklidnit splašeného koně, a silnou ranou ho z něj srazil. Rytíř ztěžka dopadl a assuaenec mu ještě na zemi zasadil několik divokých ran mečem. Jeho bojové zkušenosti však odrazily nebyly velké, a tak se mu nedařilo zasadit smrtící úder, a ztlčený rytíř se začal hrabat na nohy. Al-Raham uchopil meč do obou rukou a vši silou praštil rytíře do hlavy. Silný úder prorazil helmu i lebku pod ní a muž klesl mrtev.

První řada rytířů se tryskem hnala znovu do boje a hrozilo opětné proražení linie uprchlíků. Tomu ale zabránil Obur, který vytáhl jakési bouchací kuličky a hodil je cválajícím koňům pod nohy. Koně se začali plašit a dosud pevná útočná formace rytířů se rozpadla, takže nemohla odolát tlaku numských a vlčích válečníků. Když bylo o vítězi rozhodnuto, vyskočil ze země doposud ležící Otakáro, který po prvnotním nárazu raději předstíral mrtvého, a pisklavým hlasem vyzýval nepřátele, aby se vzdali. Poslední dva zkrvavení rytíři sražení ze svých koní a bez naděje na únik tak skutečně učinili.

Když se ukázalo, že je Vesta v pořádku, bylo jasné, že tento boj přežili všichni Numští, přestože někteří měli nepěkné šrámy. Pár padlých uprchlíků bylo zanecháno na místě a celá skupina kvapem postoupila do skal. Zde se výprava ocitla v relativním bezpečí, neboť nepřátelé je neschůdným terénem nemohli pronásledovat na koních ani zde využít početní převahy. Podle Obura se blížili k táboru vlků.

Po chvíli bylo nalezeno vhodné místo z výsledku. Podle sub již družiníci zjistili, že mají v rukou žoldnéře v kortských službách. Výsledku se chopil ukecaný Otakáro a Zarn, který to zjevně nedělal poprvé. Ukázalo se, že jim velel jistý Rupert z Lamae, což je v Brionne. I ostatní byli brionnci, kteří se dali do služeb Kortosu. Sloužili především na severu u pralesa, zde doprovázeli nějaký konvoj se zbraněmi, jelikož kortosané chystají invazi do Zulharadu, své staré domoviny. V Bingölu se doslechli, že byla vypsána vysoká odměna na uprchlíky, a oni se jí rozhodli získat. Worrel se zeptal Obura, zda chtějí zajatce odvést sebou a dále vyslýchat, ale trpaslík jen pokrčil rameny, tak za něj rozhodl Dorkal Dorn a oba proklál mečem. Jeden zajatec ho však před smrtí stačil proklít nějakou brionnskou kletbou.

Po té skupina vyrazila dále, a přes jisté bloudění ve skalách dorazila dalšího dne v podvečer do vlčího ležení v malé roklince mezi skalami. V ní bylo nevelké jezero, kolem něhož bylo nakupeno

množství stanů. Místní srdečně přivítali hlavně Obura, kterého považovali za hrdinu. Má se za to, že patriarcha zraněný výbuchem konečně zemře. Družiníky přivítal rovněž Karabaš, který svou vlčí masku neodkládal ani mezi svými, a Zelena. Při jejím spatření si mnoho dobrodruhů vybavilo příjemný pohled na její nahé křivky, které měli možnost spatřit včera. Pak vlci dodali družiníkům jídlo a trochu kofalky a vyhradili jim jeden stan.

“Teda řeknu vám”, pravil Otakáro s pusou plnou pečinky, jelikož ani jídlo ho nedokázalo zastavit od neustálého rozmlouvání, “že už jsem zralej na postel. Takhle dlouho nespát, a to jen proto, že po mě ten nechutnej černej trpaslík chtěl urážnout hlavu. Každý malý dítě ví, že se černý trpaslíci paktují se skobrodruhů a stolinama. Víte, když jsem byl malej a zlobil jsem, tak mě chůva strašila právě černejmá trpaslíkama. Strašnejma černejmá trpaslíkama, který roznášejí bílou nemoc. Já s tím nechťel nikoho strašit, protože je to fakt hrozný. Povídá se, že na tu bílou nemoc umřela strašná spousta těhle černejch trpaslíků, proto jsou dneska tak vzácný”.

“Takhle to dopadá, když se ředí krev”, opáčil elf Worrel, od setkání s Jorchemem a Zarnem velký zastánc nadřazenosti elfství. “Samá mutace a deformace, ale u těchto čeledí mě to nepřekvapuje. Není nad čistou elfí krev, prostě žádní černí elfové neexistují”.

“No ja bych si nebyl těma černejmá elfama tak jistý”, ušklíbl se Vesta. “Jseš si úplně jistý, že neexistují? Já taky nikdy neslyšel o černym hobitovi, ale kdo ví?”.

“Na poušti to moc pestrý nemáme, ale když jsou černý lidi a černý trpaslíci, tak mi přijde, že musí být i černí elfové nebo hobiti”, zapojil se do debaty Al-Rahem.

“U nás na Álfheimu se traduje z generace na generaci ústním podáním bardů a skaldů, že my Álfheimci jsme potomky samotného Múra, a předpokládám, že i některé z ostatních elfích společenstev odvozují svůj původ od něj. Jedna z legend poukazuje na bělovlasé elfy se sivou kůží, kteří jsou zas přímými pototomky Davýra, o nich však již staletí nejsou zmínky a vazby na ně byly zpřetrhány. Takže co já vím o čisté elfí krvi, tak černí Elfové nejsou. Teoreticky mohou vzniknout působením magie, alchymie a nečistého křížení nějakých mutantů z čisté elfí krve, ale to již nejsou elfové”, obšírně vysvětlil Worrel.

“Porozuměl jsem teda tomu tak, že elfové spadli z Měsíce?”, zeptal se Vesta.

“Ach, jo”, povzdychl si Sovák. “Co můžu čekat od hobitího hospodského”.

“Neměj mu to za zlé, vůdče”, ušklíbl se Jorchen. “On za to nemůže, v jádru je to dobrý muž. Jen má tu smůlu, že se narodil zapracatý v nějaké díře, kterou ohrožovaly hordy černých stolinů, odmalíčka myl nádob v nějaké hospodě, a když mu to přerostlo přes hlavu, tíživá situace jej donutila emigrovat přes moře do civilizace”.

“Chápu a soucítím”, kývl Worrel ironicky.

“Co vy víte, třeba i my hobiti jsme odněkud spadli”, pokrčil rameny Otakáro. “Takže vůdče spadl z měsíce, zapisovatel tuhle tvrdil, že pochází z bláta. Musím říct, že se mi mezi váma výchoďnárma začíná líbit”.

“Hobiti spadli tak leda z akátu”, ozval se potichu Zarn, který dosud seděl schoulený u ohně a usrkával horkou polévku.

“Nevím, jestli hobiti z akátu padají, ale rozhodně se tam někdy houpají”, přidal se k elfovi Kierke.

“Hele, hraničníku, bude načase si přiznat pravdu”, opáčil Vesta. “Obávám se, že se nikdy nestaneš elfem, ať polezeš elfím řitovodem nahoru sebeusilovnějc. Prostě to nejde. Nepomůžou ani šminky a paruky. Je to možná smutný, ale je to tak. A jako první si nad tebou uplivnou právě tihle vyhublí, pobledlí a ušatý panáčkové. Není lepší zůstat člověkem?”. Zdálo se, že Kierkemu zaskočilo.

“Běž si vypláchnout tu svojí nevymáchanou hubu, Otakáro”, obořil se na něj Zarn, až se samým vzrušením rozkašlal. “Zarazilo mě, jak sis bral do huby černýho Obura. Čekal bych, že příslušník neřádkého národa bude mít víc tolerance k těm, co se liší. Svoje názory si příště nech pro sebe a do Kierkeho se nenavázej, panáčku”.

“Ale, ozval se pan řádnej”, zašklebil se Vesta. “Kdo je u tebe neřádskej národ, komisařův synku? Odkud jsi ty? Kdo tě vychovával? Možná tě chůva pustila jako malýho na hlavu. Podle tebe jsou řádný asi jenom elfové”.

“Nebudu se s tebou vybavovat, natož si od tebe nechávat radit”, pravil Hadrigem se svou obvyklou povýšeností. “Jestli máš potřebu navázat se do ostatních, je to tvoje věc. Pro tvoji informaci, řádná, rozuměj tradiční plemena jsou podle většiny zdrojů elfové, lidé a trpaslíci. Nastuduj si to”.

“No vida, už tu máme tradiční zdegenerovaná plemena”, uchechl se Dwany. Dorkal Dorn se neudržel a rozchechtal se na celé kolo.

“Tak dost”, vykřikl vůdce. “Černý elfové prostě nejsou a jestli to ještě někdo řekne, tak mu

seberu kořistný”. Dorn se ovšem chechtal dál, a tak Worrel vytáhl svůj pergamen s poznámkami a začal v něm cosi škrtat.

“Co to děláš”, vyskočil barbar. “Jestli mi šáhneš na prachy a budeš dál protěžovat elfy, tak si příště můžou jít mrzáci bojovat sami”. Každému bylo jasné, koho tím myslel. Worrel se rozhlédl po ostatních. Nikdo se už nesmál, jen Dorn byl rudý vzteky a Růžička měl dlaň položenou na jílcí meče.

“Ehm, nic se krátit nebude”, smířlivě prohlásil Sovák. “Ale tohle se nebude opakovat. Družina je jednou družina a měla by se soustředit na to, kvůli čemu tu je. A tomu podřizovat všechno. Učené spory i hospodské hádky si můžou ti, kdož chtějí, dostytnosti užít, až bude slečna Gwarditová v bezpečí”.

V nepříjemné atmosféře družiníci ulehli.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*